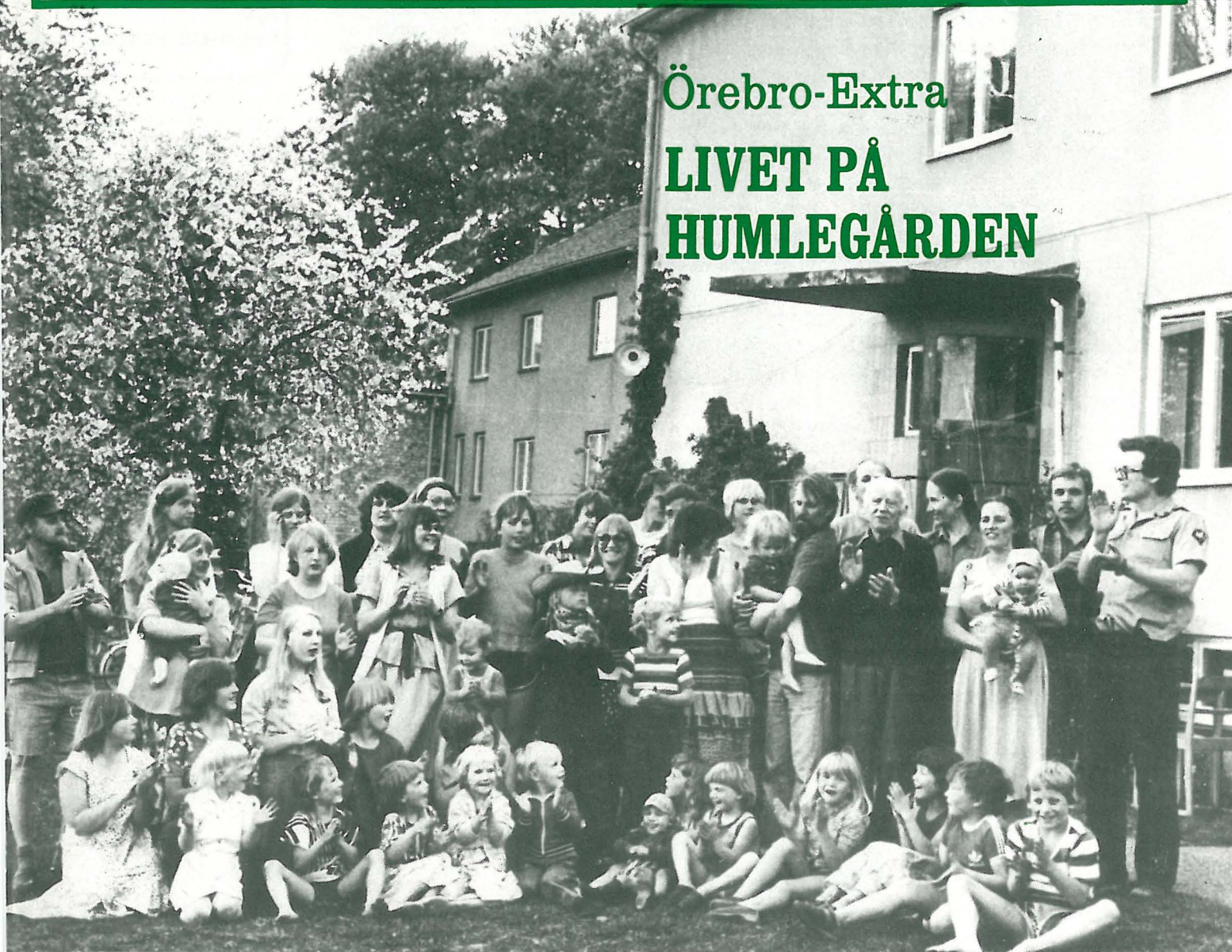

Midnattsropet

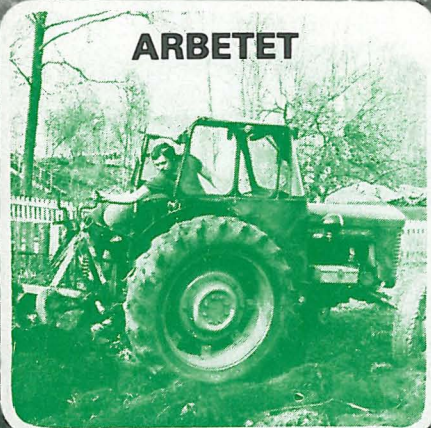
Nummer 6 • 1981 • Årgång 22 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Örebro-Extra LIVET PÅ HUMLEGÅRDEN

ARBETET

GEMENSKAP Kring Ordet och Bönen

"Och ständigt var dag voro de endråk-
tigt tillsammans i helgedomen och
hemma i husen bröto de bröd och åto
med fröjd i hjärtats enfald och lovade
Gud".
Apg. 2:28

Med evangelium på gator och torg

Den nya trygghetslagen: "Sen på fåglarna..."

Bengt Lindroos berättar om efterföljelsens revolution i sitt liv

Det här ska handla om Bengt Lindroos. Han upplevde en revolution som ställde hela hans invanda livsmönster och tänkesätt fullkomligt på ända. Frälsningens revolution fick Bengt uppleva för ganska många år sedan. Men efterföljelsens revolution skulle det dröja några år innan han mötte. Och när han mötte den var det med skepticism och misstänksamhet. Skulle han lämna sitt välavlönade, trygga anställning för att med sin familj gå rakt in i det okända?

Ja, Guds kallelse att vandra med Honom in i en ny slags trygghet var ofrånkomlig. Den nya trygghetslagen löd: "Se på fåglarna under himmelen; de så icke, ej heller skörde de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?"

Bengt Lindroos har alltid haft en ljus framtidsbild. Han har aldrig tillhört kategorin av livströtta människor som inte ser något hopp. Förklaringen på den optimistiska synen är väl att Bengt sedan unga år haft en väl förankrad tro på Gud. Fast något revolutionerande trosliv har det inte varit, enligt honom själv. Ända tills för några år sedan. Då mötte han en förkunnelse som fick honom att tänka efter.

Först blev han arg. Varför skulle man vara så negativ mot ekumenik, varför ställde efterföljelsen sådana krav? Det verkade mörkt och trångt. Så tänkte Bengt tills han såg sitt eget liv såsom det verkligen var: fullkomligt meningslöst. Vad byggde han upp av evighetsvärde? Svar: Ingenting.

— Det var maranatabudskapet som kom och störde min lilla värld, berättar Bengt. Redan i tonåren mötte jag det genom min syster, men då var det en tid av frigörelse, glada sånger, frigjord tillbedjan och lovsång. Dimensionen om efterföljelse enligt bibelns ideal hade man ännu inte fått. Då attraherades jag oerhört av de fria och inspirerande mötena. Det kunde jag omfatta. Men några år senare då det blev brytningar och då budskapet fick en annan karaktär, då drog jag mej genast tillbaka.

— Jag hade det bra i kyrkan samtidigt som det var en fullständig tomhet. Förkunnelsen var svävande och man började tumma på många av bibelns självklara sanningar. Det var väl därför som jag ändå gick på Maranatas möten, och så hade jag en del av mina släktingar där.

Kände sig utpekade

Bengt bodde då i Halmstad och var med i en församling, så berättar han: — Nu förstår jag hur fullständigt bunden jag

var i kyrkan och frikyrkans föreställningsvärld. Där var det meriterande hur man skötte sej socialt, om man hade fast arbete och var en prätig oförarglig medborgare. Det räckte om man kom på församlingens möte ett par dagar i veckan.

— Men sedan höll inte mitt resonemang längre. Det räckte inte med att diskutera. Det gällde hela mitt och min blivande frus framtid. Hon hade bejakat budskapet och givit sitt liv till Gud. "Vi får väl gå skilda vägar", resonerade jag, men det sved i hjärtat. Jag kommer så väl ihåg när hon var med och delade ut traktater utanför kyrkorna i Halmstad där det varit någon slags gospel. Jag skjutade henne dit, men stannade några kvarter därifrån och släppte av henne så ingen skulle se mej.

— Men så kom det ett möte i Kristianstad, och jag minns det mycket tydligt, för då kände jag mej helt nedklassad. Jag minns inte så mycket vad det handlade om, bara att jag kände mej fullständigt utpekad och oduglig. Då förstod jag på allvar att mina intressen inte var Guds intressen trots att jag varit frälst i så många år.

För Bengt var detta ett hårt angrepp mot hans eget "jag". Han hade alltid haft svårt att bryta mot mängden. Men han förstod att detta skulle innebära

Intervju:
MAJ-CHRISTIN ÖGREN
Foto:
PER-ARNE IMSEN

ra att just han skulle bli tvungen att vara annorlunda. Och så har det blivit sedan dess. Hur Bengt än har vänt sej så har han måst bryta mot mängden.

— Ja, det dröjde inte så långt länge förrän Elisabeth och jag fick ta ställning till en mängd allvarliga frågor. Skolan och fostran av barnen t ex. Elisabeth var lärarinna och för oss blev det så småningom nödvändigt med uppbrott ifrån den situation vi befann oss i. Det blev aktuellt med hemundervisning och den uppgiften gick Elisabeth in i när vi så småningom flyttade till storfamiljen här i Latorp.

— Det var ett smärtsamt men nödvändigt uppbrott för oss för att överleva andligt och inte på nytt hamna i den "träldomskristendom" jag kom ifrån. Denna kristendom som består av att gå på möten en eller ett par gånger i veckan.

Kakor och bullar

Det blev storfamiljen som blev Elisabeths och Bengts räddning. Jesus kallade dem in

— Nog drömmer man om en gård med jord som vi kan bruka, avslöjar Bengt för MR. Att vara oberoende, självförsörjande är ju ett av de ideal vi har. Vi hoppas det blir verklighet i Pilgrimsskolan, säger Bengt. Här i full färd med vårbruket på Humlegården.

Fjärde barnet har just sett dagens ljus och pappa Bengt och mamma Elisabeth strålar av lycka. Gossebarnet är här 8 timmar gammalt.

i en hård men välsignad syskon-gemenskap.

— Ja, det var förstås lite ovanligt i början, säger Bengt och småskrattar när han tänker tillbaka. Man var ju van vid att allt skulle gå i planerade och perfekta banor. Inget okontrollerat fick inträffa. Här blev det lite annorlunda. Och inte så lite heller. Jag fick sköta organisationen av pepparkaksförsäljningen och även sälja pepparkakor. Det var något helt nytt för mej som tidigare sysslat med moderna jordbruksmaskiner.

— Sedan fick vi köpa "Lilla Bageriet", som vi driver inne i Örebro och då blev jag en av de ansvariga för den arbetsgrenen. Jag som aldrig satt mina händer i en deg tidigare! Nu håller vi ett ganska högt arbetstempo och allihopa är vi själv-lärda.

Så berättar Bengt om hur han flera gånger kommit på sej själv med att lyckas göra saker som han tidigare trodde vara omöjliga.

— Vi är ju tvungna att ta itu med allt möjligt själva eftersom vi varken har resurser eller lust att anlita samhällets experter eller yrkeskunniga. Men man märker ju att man är fostrad att tro att man klarar väldigt lite. Under de här åren har jag lärt mej att man faktiskt klarar mer än man tror bara man är tvungen till det. Och det som behövs är lite självförtroende och initiativförmåga. Man fostras in i arbetet i storfamiljen på ett helt annat sätt än i arbetet ute i världen. Där rör man sej inom ett litet begränsat område. Här får man ta itu med det omöjliga många gånger och se att det är möjligt. Jag tror Gud har menat

att människan ska leva så, självständig i förhållande till samhället, men i beroende av Gud.

Vi måste stå utanför

När man samtalar med Bengt förstår man att han har en mycket väl genomtänkt ideologi och också en stark biblisk grund att stå på. Utan den fasta tillförsikten att det var Guds väg han klev in på skulle han aldrig tagit steget ut ur samhället och in i församlingen. För Bengt är det nämligen självklart att man måste ut ur samhället för att komma in i församlingen.

— Ja, för mej hänger alltsammans ihop, jag menar det här med storfamiljen, arbetet och hemundervisningen. Det är omöjligt att dela på helt enkelt. Det ena är så beroende av det andra. För att klara hemundervisningen måste vi ha egna arbetstillfällen och för att kunna evangelisera effektivt måste vi vara oberoende och då alltså också skapa egna arbetstillfällen.

— Förresten är det fullständigt otänkbart på alla sätt att ha ett "profant" arbete i samhället. Ta fackföreningen t ex. Den kan man ju omöjligt vara med i. Man kämpar för att få mer och mer betalt och det är ingen hejd på välfärden. Som kristen måste jag ställa mej utanför den kampen. Och så måste jag vara med och bygga upp församlingen, inte det som samhällssystemet representerar.

— När jag sysslade med jordbruksmaskiner så byggde

forts. sid. 22

Vad gör Maranatafolket i Örebro?

Ja, en rik flora av aktiviteter står på programmet i den stad där det kan sägas att maranataväckelsen fick sitt egentliga genombrott på sextio-talet i Sverige. Möteslivet, med lovsång och tillbedjan, förkunnelse, bön och sång är själva grunden som bär upp och inspirerar till en intensiv verksamhet med många förgreningar.

TÄLTMÖTEN vid "Svampen" har man sett fram emot och förberett i bön. NÄRRADIOSÄNDNINGARNA i Kumla är ytterligare en kanal utåt, för evangelisation och information.

På LILLA BAGERIET, Kristinagatan, bakas det och säljs bröd. Sommar betyder också MARKNADER och där består utbudet av, förutom egna och andras produkter, också och främst av evangelium: grammofonskivor, kassetter, böcker och tidningen Midnattsropet.

Stommen i hela detta omfattande arbete utgörs av STORFAMILJEN, eller kommuniteten, som, på HUMLEGÅRDEN i Latorp utanför Örebro, fått ett hem och en utmärkt plats för andlig och fysisk återhämtning.

Humlegården är ett stycke nästan paradisisk natur i hjärtat av Närke, inte minst i sommartid. Just nu, den underbaraste tiden på året, då hela naturen liksom på nytt vaknar upp efter vinterns slummer, och då grönskan och fågelsången härskar, upplever sig storfamiljen som högst privilegierad.

I vår har också en bit jord plöjts upp och blivit potatisland. Sallad och andra nyttiga grönsaker har också satts.

Det är onekligen en mångskiftande och rik gemenskap och speciellt främst av ett skäl. Den har fötts fram i kamp för människovärdet och för evangelium i ett alltmer sekulariserat samhälle. En kamp "för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga". En levande, uppfinningsrik och handlande tro.

Vad är det då som får fler och fler människor att bryta upp så radikalt och praktiskt taget satsa hela sitt liv för detta nya?

På den och andra liknande frågor hoppas vi reportagen, vittnesbörden och rapporterna från Örebro och Humlegården i detta nummer av Midnattsropet ger svar.

Läs om hur och varför människor finner vägen in i en vardagsnära och djup gemenskap i mötes- och arbetsliv, evangelisation och försörjningsansvar. Om hemundervisning och föräldraansvar. Men också om myndigheters och byråkraters trångsynthet och maktfullkomlighet och många gånger totala oförståelse inför människor som vill leva annorlunda, utifrån en övertygelse som satt djupa spår i deras liv.

Läs om hur Guds rike tar form, i och genom människor, frälsta av nåd, genom tro på Jesus Kristus och avskilda för Gud för att vara ett folk som Han kan kalla efter sitt namn.

Storfamiljen på Humlegården, Latorp i vårlig grönska

Arne Imsen:

Det behövs en radikal omvändelse

Barnen skall fostras i hemmet. Det förutsätter givetvis att det finns ett hem, och att hemmet inte förvandlats till en parkerings- och förvaringsplats. I sådant fall måste hemmet återskapas. Föräldrarna skall fostra barnen. De har det yttersta ansvaret för dem. Andra kan assistera föräldrarna men aldrig överta deras roller.

Nu kan man ifrågasätta om föräldrarna idag har det dominerande inflytandet på barnet. Jag tror inte att vi kan svara entydigt ja på den frågan, därför att det finns krafter utanför hemmet som i en allt större utsträckning influerar barnen i en annan riktning än föräldrarna önskar.

Det är därför nödvändigt att den kristna församlingen lägger största vikt vid barnens fostran. Församlingen måste komma fram till absolut bestämda grundvärderingar och grundregler. Guds verk börjar ju inte med förkunnelsen i församlingen utan med livet i hemmet. Skall församlingen vinna framgång och utföra något av bestående värde måste de mest grundläggande kraven uppfyllas.

Fostrargärningen börjar med daglig bönetjänst. Den skapar rätt atmosfär i hemmet. Mor lär barnen bedja "Gud som haver barnen kär", bedja för maten och sjunga andliga sånger. Den bönetjänsten får sedan sin fortsättning i nya uppgifter. Det blir nödvändigt att lära barnen bordsskick, att gå upp vid en viss tidpunkt och att lägga sig vid en annan. Allt tillämpar hon dagligen tills det är inövat och självklart och en god vana.

En klok mor ser till att det med dagsrytmen portioneras ut lämpliga delar av Guds ord. Att börja på morgonen med en psalm eller en sång blir till slut en vana som växer in i själva livsrytmen och blir lika naturlig som att klä dig eller tvätta sig.

Så undviker man alla diskussioner. Sedan ökar man bara på med mera Guds ord och klarare undervisning tills barnens förmåga att lyda, lära och lyssna utvecklats.

Det är försummelserna på detta område som utgör grundsynden hos föräldrarna. De har oftast själva den direkta skulden för sina barns eventuella rotlöshet genom att de underlåtit bygga upp ett effektivt skydd emot de nedbrytande influenserna från den omkringliggande kulturmiljön. Vi skall inte tro att vi kan begära att den helige Ande skall överta vår föräldraroll och göra barnens fostran enklare och lättare för oss.

Genom den helige Ande lär vi oss dock att fungera på ett riktigare sätt. Anden gör oss frimodigare att på ett mera övertygande sätt överlämna de heliga Skrifterna åt barnen. Har barnen kommit in i en rätt och sund livsrytm kan de, när kvällen kommit faktiskt inte somna förrän de fått bedja, höra en psalm eller läsa berättelsen om Josef, Daniel eller Jesus i templet. Så går Guds verks begynnelse till.

Det är tungt och svårt att tala om för föräldrarna att de försummat barnen. Skall vi bryta den onda trenden måste det till en radikal omvändelse. Tar vi upp kampen kommer vi att kän-

na det som om vi fått hela helvetet emot oss. Det är motstånd både i vårt väsen och runt omkring oss.

Vi har vaknat upp fem eller tio år för sent. Under tiden har fienden inte underlåtit att verka utan sått sitt onda utsäde. Genom radio, TV, och litteratur, kamrater och grannar har hos barnen såtts fröet till opposition mot alla auktoriteter. Först har det drabbat föräldrarna, sedan lärarna och så småningom hela samhället. Till slut har det också drabbat Herrens tjänare och församlingen.

Vi har idag en situation som gör att föräldrarna knappt vågar tilltala sina barn, därför att barnen tillåtit få en sådan dominans i hemmet. Föräldrarna måste vara överdrivet försiktiga för att inte reta barnen. För en annan ordning tycks det finnas oöverstigliga hinder. Föräldrarna har nämligen påverkats så mycket av kulturmiljön att de fått svårt att hitta en motivering för en förändring. När påfrestningarna kommer, kapitulerar de hellre och börjar tvivla på att de över huvud taget har rätt. Är man på Guds väg, resonerar de, skall man väl inte stöta på så svårt motstånd.

Så kapitulerar föräldrarna för svårigheterna och förklarar att de varken orkar eller kan. Är detta då verkligen sant? Nej det är en jättelögn! Problemet beror bara på det enkla förhållandet att föräldrarna inte vill överlåta sig själva åt Herren. Gör man det, kommer Herren att hjälpa.

Det finns fortfarande en bödens väg som är framkomlig. När hela den onda andevärlden mobiliserat sig för att till varje pris beröva oss våra barn, får vi inte rygga tillbaka utan söka Herrens ansikte och gå vidare.

Det är mycket viktigt att föräldrarna på ett mycket tidigt stadium bearbetar sina barn på ett mjukt men beslutsamt sätt.

I Ef. 6:11 läser vi:

"I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt och tillbörligt."

Där Herren dominerar finns en given ordning — kalla det gärna rangordning! Föräldrarna är en naturlig auktoritet. Självklart skall föräldrarna underordna sig och leva för Herren, men barnen skall i sin tur underordna sig sina föräldrar. Någon anledning att motivera varför finns inte. Så skall de göra av den enkla anledningen att de är barn och att barnens föräldrar underordnar sig Herren. Avsikten är att ordningen skall upprättas och vidmakthållas.

Det heter vidare:

"Hedra din fader och din moder. Det är först detta bud som har ett löfte med sig, för att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden."

Varje människas framtid bestäms av de relationer hon har till Herren, föräldrarna eller barnen.

I 2 Tim. 1:3 läser vi ytterligare om detta. Paulus säger:

"Jag tackar Gud som jag i likhet med mina förfäder tjänar."

Här ser vi vad den heliga traditionen betyder. Paulus förloade inte sambandet med historien när han kom till tro på Jesus Kristus. Det fanns en klar kontinuitet mellan honom och fäderna. Paulus personifierade deras gudstro och gudsfuktan. Således berömde han sig inte av sin utbildning eller sin samhällsposition när han trädde fram utan av sin gudsfuktan och sin tro som i sin tur var en frukt av fädernas gudsfuktan och tro.

Vad säger oss detta? All andlig väckelse i Gamla eller Nya testamentet förutsätter en såningstid. Det är ingen som tänker skörda där det aldrig såtts. Såningstiden är den tid då barnet befinner sig i hemmet. De första såningsmännen är föräldrarna.

Forts. nästa nr.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30 • Postgiro 57 16 20-4

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

Vad hände Victor?

□ Vad har hänt bröder Victor? Det är nu drygt tre veckor sedan Victor Espinoza, 33 år, försvann på öppen gata mitt i Stockholm utan att lämna det minsta spår efter sig. Victor, som är ecuadoriansk medborgare, tillhörde Maranataförsamlingen i Stockholm, blev frälst och döpt 1976 men har sedan 1973 bott och studerat vid universitetet i Moskva. Varje sommar har han hälsat på i Stockholm några månader och då hela tiden vistats tillsammans med syskonen på Gamla Bro. Det plötsliga försvinnandet var därför helt oförklarligt.

— Vi har sett mycket allvarligt på försvinnandet, säger Arne Imsen. Det finns starka skäl att frukta att det inte skulle skett på frivillig väg.

Det är de många besynnerliga omständigheterna som gjort att mystiken hela tiden tätat. Varför sökte två okända män honom på Gamla Bro bara dagen efter hans ankomst och krävde i mycket högljudda och hotfulla ordalag att få träffa honom? Varför skuggades Victor hela tiden av okända personer, dels utanför sin bostad, dels följde efter honom i bil genom Stockholms gator? Varför berättade Victor själv att han kände sig förföljd både i Sovjet och Sverige? Varför tog inte Victor med sig ens sina mest personliga tillhörigheter, sina pengar och sin medicin, när han försvann? Varför intresserade sig inte den ecuadorianska ambassaden för hans försvinnande utan tvärtom irriterades av att forskningarna efter honom fortfarande pågick? Varför lämnade de ecuadorianska ambassaderna i Stockholm och Moskva och det ryska universitetet i Moskva så motstridiga uppgifter om hans moskvavistelse.

SÄPO inkopplad

Både SÄPO och polisens våldsrotel har varit inkopplade på fallet.

Det finns flera skäl att tro att

Victors försvinnande verkligen var arrangerat. Efter sin frälsningsupplevelse 1976 hade Victor gjort klart att han önskat hoppa av sina studier i geofysik för att gå ut som missionär i något latinamerikanskt land. Hans förhoppningar om framtiden blandades dock med oron över vad hans universitetsstudier kunde tänkas medföra för förpliktelser mot den ecuadorianska staten, som hjälpt honom med stipendier på bortåt hundra tusen kronor. Victor berättade bl a att han var den förste ecuadorian som beretts tillfälle studera kärnfysik som ett led i den ecuadorianska statens satsningar på att utbilda egen expertis och slippa ett kostsamt utlandsberoende.

Finns nu i Moskva

Victor var väl medveten om att hans studier innebar vissa förväntningar från statens sida. Därför beredde det honom stora bekymmer hur han skulle slippa ifrån sitt engagemang. När han gav tillkänna sina planer på att avbryta studierna, hade han genast utsatts för hot och påtryckningar för att fortsätta. Han berättade t ex att han fått veta att han varit övervakad i Sverige och att alla hans rörelser i detalj blivit rapporterade till Moskva.

"Fallet Victor" fick en överraskande upplösning fyra dagar efter det att händelsen tagits

Victor Espinoza, 33 år, från Ecuador.

upp av tidningarna, radio och TV i både Sverige och Ecuador. Efter fyra dagars intensiva men resultatlösa försök att få bekräftelse på att Victor var i Moskva genom ecuadorianska ambassaden och det ryska universitetet, vilka vägrade ge entydiga besked, nåddes Victor slutligen genom förmedling av brodern i Ecuador. Men det var en annan Victor som svarade i telefon i Moskva än den Victor vi lärt känna i Stockholm.

Jo, det var sant att han återvänt till Moskva frivilligt, sade Victor. Han hade visserligen inte haft något visum, men Sovjet var ett mycket förstående land när man hamnat i svårigheter. Han var en fri människa och Sovjet var ett fritt land. I Sverige fanns det däremot ingen frihet

Forts. sid. 22

Vanligt mönster

Victor Espinozas försvinnande följer det kända mönstret för behandling av moskvastipendiater som vill hoppa av, erfar Midnattsropet genom ett brev som kommit tidningen tillhanda. Vi citerar:

"När en utlänning (= ej sovjetisk medborgare) får studera vid universitet i Moskva som stipendiatar kommer vederbörande i skuld till Sovjet.

Under det första året studeras vederbörande av KGB (den sovjetiska hemliga polisen) för att utröna vartill vederbörande kan användas i framtiden. När man så har personligheten klart för sig bestäms att vederbörande skall — ex vid sidan av humaniora — studera infiltrations- eller revolutionsteknik, sabotagemetoder, underrättelseverksamhet etc. Det finns ett 40-tal olika kurser.

Efter första året börjar man "hjälpa" vederbörande att känna tacksamhet mot Sovjet om kommunismens idé. Snart är det helt naturligt att känna att det skulle vara helt i sin ordning att vid sidan av ett framtida arbete i hemlandet — ex Ecuador — även arbeta med det man i största hemlighet har utbildats till. Ingen moskvastipendiatar slipper undan att betala sin skuld.

Att sedermera försöka hoppa av är praktiskt taget omöjligt. Det finns hela tiden kontrollanter som ser och hör allt och kontrollerar att vederbörande går rätta vägen. Hjälper inget annat återföres vederbörande till Moskva för ytterligare behandling.

Atomfysikerns försvinnande stämmer helt med det internationellt kända mönstret för behandling av stipendiatar."

EXTRA! EXTRA! EXTRA! EXTRA!

Telegram från Moskva

Mystiken har ytterligare tätat omkring Victor Espinozas försvinnande. I måndags, den 1 juni, ankom ett telegram till Gamla Bro avsänt den 29 maj i Moskva från någon som kallar sig "Salvador". Telegrammet lyder helt kort: "Victor, sjuk, säng, han skall ringa. Salvador."

Det märkliga är att samma dag telegrammet avsändes, den 29:e, fick Gamla Bro telefonkontakt med Ecuadors moskvaambassadör, som

först uttryckte irritation över att inte bli trodd och sedan försäkrade att Victor var i Moskva och mätte bra.

Vid telefonkontakten med Victor första gången den 31 maj på hans privata telefon, visade Victor inga som helst tecken på att vara sjuk. För säkerhets skull togs ny kontakt med Victor när telegrammet kom. Victor kände ingen Salvador och han var inte det minsta sjuk. För övrigt sade han sig inte förstå någonting.

I slutet av sin gärning undervisade Jesus på ett oerhört skakande sätt. Personligen har jag blivit så tagen av hans undervisning att jag fått känslan av att Jesus var absolut pessimist. Jesus var dock vare sig pessimist eller optimist. Han var realist och visste vilka destruktiva krafter som opererade i mänskligheten. Han visste hur dessa krafter höll på att frigöras och att de sedan skulle förkroppsligas i nya strukturer och system, så omänskliga att det inte finns någon väg ut.

Men låt oss först läsa Matteus' evangeliums 24:e kapitel!

Här pekade Jesus på ting som varje åhörare kände igen. Åhörarna var väl förtrogna med den heliga historien. De var inga historiska analfabeter eller okunniga hedningar. Jesus talade till jordens mest religiösa människor med många märkliga traditioner bakom sig. Varje högtid bekransade de fädernas gravar och sjöng lovsånger till Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.

Det var alltså ett religiöst sett mycket medvetet folk Jesus talade till.

"Såsom människorna levde på den tiden (alltså Noas tid), före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gavs åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem alla sammans bort — så skall det ske vid Människosonens tillkommelse."

Ändå hade det en stympad gudsbild. Folket visste mycket om Gud men visste ingenting om Jesus.

I det här läget påminde Jesus om denna historiskt kända situation och applicerade den på en framtida komprimerad period, som han själv kallade "Människosonens dagar". De gemensamma kännetecknen var en massiv okunnighet. Tiden skulle inte kännetecknas av brist på religiositet, knappast brist på idealism, men dock en massiv brist på sann kunskap — inte all kunskap, men sann kunskap.

Det var inte inom teknologi, sociologi, psykologi, byråkrati eller ekonomi man saknade kunskap. Där ägde man en kunskap av enastående karaktär. Men man ägde inte endast vetenskaplig bildning. Man hade även etablerat kontakter med den osynliga andevärlden genom nya uttrycksmedel. Okunnighetens gränser hade på alla områden sprängts. Guds söner och människornas döttrar hade ingått förbund i ockulta gemenskapsformer.

Typiskt för de kristna

Går vi till Lukas' evangeliums 17:e kapitel, kompletteras bilden. Av detta börjar vi ana att den speciella situation Jesus tecknade av Människosonens dagar inte bara skall vara ett allmäntillstånd i hela släktet utan resultatet av en långt gående sekulariseringsprocess.

Man blir nästan stum av förvåning när man ser hur Jesus staplade olika tecken på varandra. Det var tecken på tecken, och de pekade i en och samma riktning: Herren kommer! Gud själv skulle särskilt vaka över händelserna i tidsålderns avslutning.

Det fanns religiösa tecken, som skulle förbereda Människosonens dagar. Nya messiasgestalter skulle träda fram och

Såsom det skedde på Lots tid ...

Det var en fruktansvärd undervisning Jesus kom med. Så avslutade han: "Kom ihåg Lots hustru!" Vad menade Jesus med det? Det var ju Lot som blev räddad! Det var dock inte Lot, utan Lots hustru Jesus pekade på. Menade då Jesus att de flesta människor är mer lika Lots hustru än Lot? Är det lättare att stelna till än att leva, att stagnera än att gå, att stanna än att fly och att se sig tillbaka än att se framåt?

ARNE IMSEN förkunnar Guds Ord.

säga: "Se där är han eller här är han." Det fanns ekonomiska tecken. Jesus talade om dyrtider, som skall komma. Det fanns politiska tecken. Han talade om jordbävningar i betydelsen revolutioner. Det blir fråga om ungdomsrevolter och kamp för rättvisa och rättfärdighet. Det blir kamp för brödet och för existensen. Ingen hungersnöd har någonsin varit så fruktansvärd som den skall bli under den här mycket komprimerade perioden.

Till slut talade Jesus också om förhållanden som gällde Israel, enskildheter som

idag kan läsas i dagliga tidningar över hela jorden.

Jesus staplade tecken på varandra. Den här speciella epoken i mänsklighetens och kristenhetens historia, Människosonens dagar, skulle fyllas av maximala möjligheter för människorna att orientera sig i tiden, vara up-to-date och välinformerad. Man skulle kunna se på fikonsträdet och alla de övriga träden, d v s Israel och de övriga nationerna, och dra de nödvändiga slutsatserna nämligen denna skakande insikt om att Herren kommer.

Vad är det då som gör att människorna trots allt skulle vara så okunniga? Låt oss se på ett exempel! Det sägs att omedelbart innan de förfärliga jordbävningarna skakade Kina för några år sedan, tystnade fåglarna. Fågelsången dog och naturen stod på ett mycket mystiskt och märkligt sätt stilla. Ingen visste orsaken förrän jordbävningarna kom och hundratusentals människor skördades av döden.

Människorna hörde inte naturens signaler när djuren förberedde sig för katastrof. Nog är det märkligt.

Det är ingen människa som behöver samla ihop flyttfåglarna när tiden är inne för deras flykt till varmare länder. Man behöver inte locka dem med mat, mana dem eller kalla på dem. Ingen behöver ingripa för att hjälpa. När tiden är inne samlas de i stora streck för flyttning, därför att de bär denna maning i sitt eget väsen. Djuren registrerar naturens egna signaler och förbereder sig för katastrof, om den kommer.

Vet vi då vad den här bibeln säger om människan? Det är ingen smickrande beskrivning. Bibeln säger att människan är avtrubbad, förstöckad och förmörkad.

Det är förolämpande och förödmjukande, ja, i sanning kränkande att höra någonting sådant! Gör man anspråk på att vara civiliserad, religiös och kanske till och med kristen måste man känna detta budskap som en personlig förolämpning.

Men det var en profet som bar fram budskapet. Under djup sorg och djup bedrövelse sade han: "En ox känner sin ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet."

Varnande exempel

Låt oss gå tillbaka till Lukas' evangelium och lyssna till Jesu undervisning! Då Jesus talade till sina lärjungar om den yttersta tiden förde han deras tankar till Noas och Lots tid. Så ställde han fram ett exempel. Men det var ett varnande exempel.

Så började han: "Såsom det skedde på Lots tid..."

Kanske borde Jesus så ha exemplifierat sin undervisning med att peka på Lot, vilket borde legat närmast till hands. Men det gjorde han inte. Han borde väl ha sagt: "Se på Lot, han fick icke med sig så mycket." Men så gjorde inte Jesus. Lot blev åtminstone räddad fastän hans mågar inte trodde på honom, när han kom och berättade att Sodom skulle fördäras. Att han hade haft besök av änglar var dagens roligaste historia, och de skrattade hjärtligt. De menade att han skämtade.

Man var van vid gyckel i Lots hem. Allting gick bra. Ingen var allvar. Man lekte med sina relationer till systerkonen, med sina äktenskapliga relationer, med förhållandet till arbetet och till religionen. Man lekte med de fattiga och de prostituerade; man skämtade, gick och drev med dem. Ingen förmådde mobilisera någon moralisk indignation. Man lekte med synden.

En och annan gång kunde kanske Lot lyfta fingret och säga: "Det här kommer att sluta illa!" Men då fick han veta att han var en främling och borde hålla tyst. Vad hade han att säga till om?

Lot var dock en mycket skicklig karl, utrustad med en stor portion fasthet. Dessutom var han något av en karriärst. Han ville göra framgång på alla områden. Därför hade han placerat sig vid maktens centrum, nämligen i porten. Han var folktalare, politiker och sällskapsmänniska. Han såg en möjlighet i varje sammanhang inom nöjesliv och offentligt liv. Han ville påverka, reformera och förbättra samhället.

När Lot fick budet om att staden skulle fördäras gick han genast bort till sina mågar. Men de menade att han skämtade, och de skrattade hjärtligt. De trodde att det slagit runt för gubben. Förr skämtade han ju bara med det som hände i själva Sodom — nu började han skämta med änglar också!

Då upptäckte Lot att han var reducerad. Han kunde inte övertyga sina mågar och den våldiga folkhop som samlats utanför hans dörr och krävde att få känna de män som kommit på besök i hans hem. Då sade han till folket: "Jag ger er mina döttrar."

Lot var inte den förste och heller inte den siste fader, som ställt sina barn till förfogande för att köpa sig fred. Han sökte kompromissa sig fram till lösningar genom att offra sina egna barn.

Vi har också köpt oss fred. I skolan har vi köpt oss fred genom att låta helt ovidkommande människor känna våra barn; analysera, dissikera och laborera med våra barns själar. Hur många unga människor har inte offrats för fars och mors materialism? Fäder och mödrar offrade sina egna barn på materialismens altare, och världen började kladda på dem och känna på dem. Till sist var barnen tagna — våldtagna!

Då var det onaturliga livet så att säga legaliserat. Även om barnen inte levde i direkt fysisk prostitution, så handlade det om andliga förbindelser. Lot ställde sina döttrar till förfogande för en god sak. Han ville rädda änglarna. Han ville kämpa för höga värden, ungefär som man idag säger: "Låt oss satsa våra krafter på de kristna värdena!" Men vad är den kampen värd, när man samtidigt offrar sina barn på materialismens altare?

Tid för handling

Lot började alltså förhandla med folket utanför huset. Då räckte ängeln ut sin hand, grep tag i Lot och slet in honom — folkledaren, gyckelmakaren och spexmakaren. Då var det slut på resonemanget och förhandlingarna. Tiden var inne för handling.

Den som förde befälet var inte längre Lot. Det var himlen, för himlens Gud hade själv hört det rop som stigit upp ifrån Sodom. Gud hade hört barnens rop: de oskyldigas och de sjukas rop. Han hade också hört hänet och gycklet. Nu kom himmelens representanter på inspektion för att se om det möjligen fanns något att rädda.

Abraham, som vägrade att solidarisera sig med etablissemangen, levde sitt nomadliv i tält utanför staden. Skälvanne med nöden och vandan bad han: "Herre förgör du den rättfärdige med den orättfärdige? Gud det liknar inte dig! Om det

finns femtio, ja, om det finns fyrtiofem, om det finns fyrtio, trettio eller tjugo — skall du då Gud...?"

Tonen blev allt mer bevekande och Abraham grät, ropade och vädjade. "Himmelens Gud om det finns tio — inte skall du väl då förgöra staden?" Men det fanns inte ens tio, nej, det fanns inte heller fem. Lot räknades definitivt inte in bland dem! Det som räddade Lot, var något helt annat. Det heter nämligen: "Gud tänkte på Abraham och räddade Lot."

Abraham bad allmänna böner för hela staden, men han bad också en speciell bön för sin egen brorson: "Rädda honom Gud! Du ser ju hur ödesdigert han handlade ifrån första början, då han med öppna ögon valde slätten, gick sina egna vägar och blev tillfångatagen."

Lot såg slätten men han såg inte slättens konungar. Han såg den yttre härligheten men anade ingenting om den fångenskap som väntade honom eftersom han inte visste vem som regerade i städerna. Gud tänkte på Abraham och därför räddade han Lot.

En blev räddad. Tack Gud, att ändock Lot blev räddad! Ätminstone han!

Gud, tack att du på samma sätt räddade våra söner och våra döttrar! Vi hade inte förtjänat det på något vis. Vi trodde "Sodom" var deras framtid. Vi trodde karriären skulle bli deras räddning och välfärdens deras trygghet. Tack för dem som var utanför, såg djupare och allvarigare och därför opåverkade kunde bedja, varken berusade av framgångsdrömmar eller neddrogade av ondska. Tack för dem som var utanför och ställde sig mitt i gapet. Då livet gick vidare, allt intensivare, stod det någon utanför och bad, ropade och vädjade.

Gud, tack att du räddade Lot!

Kom ihåg Lots hustru!

När alltså Jesus stod tillsammans med lärjungarna och undervisade sade han inte: "Kom ihåg Lot!" Men han sade: "Kom ihåg Lots hustru!"

O, mina vänner, det är flera som är besläktade med Lots hustru än med Lot! Det är mer sannolikt att flera kommer att möta Lots hustru öde än Lots. Lot nådde i alla fall staden vid bergsbygden, det lilla Soar, men Lots hustru kom aldrig fram.

Varför kom då aldrig Lots hustru fram? Hon hade ju ändå lämnat allt och börjat vandringen. Så plötsligt stelnade hon i sina former och förvandlades till en saltstod. Varför? Jo, hon såg sig tillbaka. Hon såg hela sitt föregående liv i lågor: sitt hus, sina möbler och antikviteter, sina dyrgräpar och familjeklenoder, sina vänner och sitt sällskapsliv. Alltsammans såg hon gå upp i lågor.

Lots hustru hade gått ut ifrån Sodom men hade ändå hjärtat kvar. Varje steg var blytungt. När hon tittade sig bakåt, fick hon se hela staden i lågor. Då brast något inom henne. Hon förstod att staden var förlorad och därtill hennes möjligheter. Hon hade inte längre någon framtid. Momentant markerades det i det ögonblick hon förvandlades till en saltstod. Där på slätten, i den saltbemängda atmosfären,

forts. sid. 22

Tänk vilken arbetsgemen

När Kjell Hellström blev frälst så innebar detta inte "bara" en befrielse från de "vanliga" lasterna. Han blev också befriad ifrån penningen, och så blev han en otroligt dålig fotbollsspelare...

Bibelns ideal blev Kjells ideal. Nu blev människofisket viktigare än penningfisket. Och fotbollen som

varit Kjells stora intresse tyckte han bara var tokeri. Han kunde inte ta det på allvar längre.

Läs om hur Kjell och Britta tillsammans med barnen Tomas, Annette och Niklas (nu finns Josefin också) bröt upp från den idylliska byn för att flytta till storfamiljen på Blommenhof.

Kjell Hellström heter en av bröderna som bor på Humlegården, Latorp. Den dagen vi anlände höll han och Sven-Inge på att säga upp mängder av ved som skänkts till Humlegården. Han såg ut att trivas med det hårda arbetet. Och han förklarade lite senare då jag samtalande med honom:

— Sedan jag flyttade in i storfamiljen har jag fått en helt ny syn på arbetet. Visst arbetade man förut också, men i storfamiljen blir det en helt annan ansvarskänsla och en annan syn på arbetet. Här är inte målet att tjäna så mycket pengar som möjligt utan att nå så många människor som möjligt med evangelium medan vi förtjänar vårt uppehälle.

Frälsningen innebar en rad nya saker för Kjell. Det var inte "bara" det att han blev befriad från de "vanliga" lasterna som rökning och sprit, han blev befriad ifrån arbete också. Ja, nu ska det här inte missförstås. Det betyder då rakt inte att Kjell ligger på sofflocket hela dagarna. Så här säger han själv.

— Förut arbetade jag för att tjäna pengar, inget annat. För så lite arbete som möjligt ville man förstås ha den mesta möjliga utdelningen. Men det där tänkesättet har jag fått lämna. Nu är arbetet en naturlig del av evangelisationen. Medan vi försörjer oss evangeliserar vi.

— Och efter påskkonferensen i Stockholm har det blivit klart för mej som aldrig tidigare vilket enormt ansvar vi har för våra medmänniskor. Nu gäller det att massdistribuera tidningen och att vittna för människor om det budskap vi har fått att förvalta. Många gånger kanske man dragit sej undan för att vittna, men nu är det slut på det.

SÄLJER KAKOR

I huvudsak har Kjell sysslat med kakförsäljning sedan han flyttade in i storfamiljen. Och ändå hade Kjell sagt, både till

sej själv och de andra storfamiljsmedlemmarna, att någon kakförsäljning skulle det då inte bli för hans del. Han kunde däremot syssla med målning och tapetsering. Det första som hände var att Kjell fick ställa sej på torget i Nyköping (de bodde på Blommenhof) och sälja kakor!

Men hur hamnade Kjell och hans familj i en av Maranatas många storfamiljer? Ja, det kanske är dags att redogöra för det. Det är, som det brukar vara, en ganska lång historia hur Kjell och hans hustru Britta fann vägen till Gud. Vi får faktiskt gå tillbaka ända till början på 60-talet.

Det var mest på skoj som Kjell och hans kompisar började gå på maranatomöten i trakten av deras hemby i Dalarna. Men det som började som skoj blev fullaste allvar. Trots att Kjell och hans kompisar oftast var ganska berusade under mötena träffade Guds ord dem. Och maranatavittnena stötte de på överallt. Till slut kapitulerade Kjell.

— Då fick jag uppleva något som jag aldrig trott riktigt på. Jag blev löst både från cigaretter och sprit. På en enda gång

blev jag en ny människa.

Men då visste inte Kjell att han ännu en gång skulle bli tvungen att gå igenom samma frälsningskris. Denna gång tillsammans med sin hustru Britta. Visst höll frälsningen några år, men utan församlingssamfund och undervisning blev det svårt för Kjell och Britta. Efter några år utan gemenskap, vision och undervisning blev frälsningen mer och mer diffus och avlägsen.

När de sedan flyttade till en annan plats sprack alltihop. Kjell, som arbetade som sprutlackerare gick helt upp i idrott och arbete, medan Britta gick hemma för att sköta om hem och barn. Det höll några år. Men sedan kom den dagen då Britta på nytt skulle ställas ansikte mot ansikte med Gud.

TÄLTMÖTE I STOCKHOLM

Det var nämligen Britta, Kjells hustru, som på nytt sökte Gud. Hennes syster Kerstin och hon, hamnade på tältmöte i Stockholm 1978 och det med lite ovanliga, för att inte säga egoistiska behov.

— Ja, det var väl inte meningen vi skulle bli frälsta. För att vara ärlig så äkte vi på möte för

att bevisa för en av våra vänner att det var något alldeles speciellt med ett maranatomöte. Jag tänkte att ett väckelsemöte kan jag väl "klara"; jag vet ju hur tongångarna brukar gå. Jag hade varit med förr och visste vilken mask jag skulle sätta på mej.

— Men det blev inte som jag tänkt mej precis. När församlingen började sjunga dessa underbara väckelsesånger krympte hjärtat ihop och klumpen i halsen blev bara större och större. Det var något som var omöjligt att stå emot. "Jesus du har ingen boning byggd med händer, nej, du lever i var själ som på dej tror..." sjöng man, medan jag sjönk längre och längre ner i bänken. Efter mötet var det självklart att min syster och jag böjde oss för Guds underbara kallelse. Det går inte att beskriva vilken lättnad det var att gråta ut vid korset.

Det var en ny Britta och en ny Kerstin som kom hem.

Ja, det märktes på atmosfären, säger Kjell på sitt breda dalmål. Hon sa inget, det gjorde däremot min dotter Annette, som också hade blivit frälst. Vad skulle jag säga. Inte blev jag chockad, men nog var det li-

Här står Kjell (t h) och säljer pepparkakor på marknaden i Rättvik.

Familjen Hellström samlad. Kjell, Annette, Josefin och Britta överst. Tomas och Niklas sittande.

skap!

te underligt. Några dagar senare var det min tur att göra samma erfarenhet i tältet vid Norra Bantorget i Stockholm.

BLEV DÅLIG FOTBOLLSSPELARE

Kjell blev en ny skapelse, men en dålig fotbollsspelare efter kvällen i maranatatältet. Laget befann sej mitt i säsongen och Kjell som varit en tuff back upptäckte plötsligt att intresset för fotbollen var borta.

— Jag tyckte det bara var tok. Förut hade det varit blodigaste allvar, men nu kunde jag bara inte ta det på allvar längre. Och det är klart att den inställningen kan ju inte en bra fotbollsspelare ha. Då är man ingen bra fotbollsspelare längre. Jag spelade bara ett par matcher till, se'n la jag av. Jag åkte inte ens och tittade på när de andra spelade.

Så blev det dags för sommarkonferens på Latorp. Det skulle bli en livsavgörande vecka för Kjells familj. I fokus under konferensen stod skolan och barnens situation. Och Britta förstod att uppbrottet från den lilla idyllen i Horndal var oundvikligt.

— Vi blev tvungna att flytta helt enkelt. Efter veckan i Latorp förstod jag att barnen måste ur skolan och det fortast möjligt. Vi hade då två barn som gick i skolan. Men det var omöjligt för oss att klara undervisningen på egen hand. Därför sa jag till Gud: "Gud jag åker inte ifrån Latorp förrän du visar oss var vi ska bo." När jag höll på att packa för att resa hem (Kjell hade åkt hem tidigare p g a jourarbete) kom Hans Brynte, då husfar på Blommenhof, rusande och frågade om vi inte kunde flytta till Blommenhof. Och så blev det.

Men nu bor alltså familjen Hellström på Humlegården, Latorp. Tiden på Blommenhof talar man dock gärna om.

— I novemver -78 började en ny epok i våra liv. Det var då vi flyttade till storfamiljen på Blommenhof — en hård, omväxlande men mycket lärorik tid, säger Kjell. Det var arbetsamt, man fick verkligen lära sej arbeta. Visst hade jag arbetat under många år tidigare,

men inte på dessa villkor. Man var van att göra "sina" timmar och sedan få sin lön.

Nu blev situationen annorlunda. Arbetet varade dygnet runt. Och det är så livet ska vara. Men vilken arbetsgemenskap! Att arbeta tillsammans med syskonen för den gemensamma försörjningen, det finns inget meningsfullare. Men så är det ju också bibelns ideal. Nu blev vi människofiskare i första hand och försörjare i andra.

— När man lämnar sej till Gud då går det inte att leva som andra människor. Det visar bibeln tydligt. Titta när Jesus kallade lärjungarna t ex! De fick alla lämna sina arbeten för att följa honom på okända vägar. Och jag är övertygad om att Gud vill att vi gör likadant idag.

LIKA — MEN ÄNDÅ ANNORLUNDA

Nu reser Kjell på olika marknader och säljer kakor, när han inte säger ved eller gör någon annan syssla på Humlegården.

— Imorgon bitti går David Dahlberg och jag upp fem för att åka på marknad till Rättvik. Det är ett mycket hårt, men meningsfullt arbete. När vi är ute på våra "turnéer" kan vi vara borta veckotal. Då lever vi ganska provisoriskt som de flesta andra marknadsknallar. Och just där tror jag vi har nått ett viktigt mål. Att leva som dom gör, men ändå vara annorlunda.

Vi klär oss som dom, bor som dom, men istället för att ta till flaskan och svordomar så har vi Jesus och en helt annorlunda

himmelsk dimension. Det märker dom. Vi har blivit en av dom samtidigt som dom märker att vi har något annat som dom saknar. Man ska inte i första hand prata frälsningen, utan leva ut den.

Kontakten med människor sätter Kjell stort värde på. Människor som köper kakor börjar ofta prata och det blir många chanser till att vittna och prata om andra saker än matpriser och väder. Det finns inte många ställen i Sverige där Kjell inte varit och sålt kakor:

— Nej, nog har man varit på många ställen. Och det roliga är att folk känner igen oss lite varstans. "Jaha, säger dom, det var ni som var nere hos brorsan i Falun förra veckan, ja, då måste jag ha en burk, kakorna var ju goda... Förresten är ni också med i Maranata?" Och så blir det fritt fram att berätta om vilka vi är och vad vi sysslar med.

Till sist kunde jag inte låta bli att ställa frågan till Kjell som han får höra om och om igen: "Men hur känns det att slita och arbeta så och ändå inte få något i egen kassa?"

— Hur tokigt det än låter så känns det befriande. Visst var det lite konstigt i början, man var ju van vid att ha pengar och röra sej fritt med. Men nu är det naturligt för mej att leva så. Det är vi syskon tillsammans som har ansvar för varandra och för de medel vi får in. Det är inte vårt, det är Guds rikes pengar. Jag arbetar inte för att få det bra själv, utan för att få ut budskapet om frälsning till människorna.

Det ekonomiska kri

Text:

GUSTAF JILLKER

Det har varit många dramatiska turer omkring Maranatas verksamhet i Örebro.

Om man skall försöka sammanfatta den senaste tidens händelser, är det enklast att beskriva situationen som ett ekonomiskt krig mot Maranata.

Eftersom det råder religionsfrihet här i landet – åtminstone på kultens område – kan inte kampen mot Maranata ske öppet utan måste ta andra mera sofistikerade former. Det kan se ut som om en organiserad kampanj skulle ligga bakom. Snarare finns förföljelsen inbyggd i själva samhällsstrukturen.

Samhället är trots sin demokratiska överbyggnad ganska intolerant, ja, totalitärt, och det avslöjas inte minst i konfrontationen med den kristna församlingens värderingar och arbete.

□ Örebro är namnet på staden som för alltid är förknippad med väckelse och väckelsehistoria. Här har väckelsens eld flammats upp med jämna mellanrum i tiden och tvingat människor under många generationer till personliga avgörelser och ibland även konflikter med både religiösa och världsliga myndigheter.

Här i Örebro blev också grunden lagd till det lilla Maranata i början på 1960-talet. Härifrån gick de första signalerna ut om att Gud ånyo var på färde och kallade människor till uppbrott från religiös träldom och förlegade kyrkosystem. Det var radikala toner, vilket också väckte stort motstånd. Faktiskt började man redan då ägna sig åt beskrivningen av Maranatas dödsryckningar...

60-talets motstånd emot den religiösa formalismen och den världsliga anpassningen väckte med tiden ett djupare medvetande till liv. Det många trodde skulle bli en religiös modefluga, som snart skulle dö, visade sig ha en ovanlig överlevnadsförmåga. Efter många kriser och inre uppgörelser, bl a med olika amerikanska och karismatiska väckelseideal, tog under ett kampfyllt 70-tal, nästa decenniums, 80-talets Maranata form.

Medveten protest

Idag är Örebro åter i blickpunkten genom en förmodligen epokgörande verksamhet. På Humlegården i Latorp, ca 20 km väster om Örebro, finns en ung livskraftig kommunitet, som bebos av ett 40-tal maranatavänner i alla åldrar. Här lever en grupp människor tillsammans i medveten protest och i ideologisk kamp mot moderna livsideal och kulturmönster. Sina förebilder har dessa människor hämtat så långt tillbaka som från urkristendomens tid och från speciellt den första församlingen, dess intima gemenskap, dess gudfruktighet, dess korta verksamhetsperspektiv och dess starka vakthållning emot staten. På Humlegården i Latorp befinner sig arbetet ännu bara i sin linda, men för liknande kommuniteter över hela landet har Humlegården till stora delar varit mönsterbildande.

Humlegården är idag förmodligen den mest kompletta av alla Maranatas kommuniteter. Humlegården består av en väl

sammanhållen grupp byggnader, och här finns alla kategorier människor representerade: barnfamiljer, ensamstående och pensionärer. Här samlas det till möten i den f d kommunalsalen, här, i lägenheter och särskilda läsesalar, lär sig barnen läsa och skriva tillsammans med sina föräldrar, och i den stora matsalen planerar de vuxna för vardagens aktiviteter. Inne i Örebro finns eget bageri, man idkar försäljning och i Kumla svarar man för sex timmars närradiosändningar i veckan.

Blivit ett begrepp

Vad Humlegården framför allt betytt, har varit den unika gemenskapen och sammanhållningen mellan så vitt skilda kategorier människor – människor frälsta av nåd. I denna täta gemenskap är det inte de enskilda insatserna som framför allt givit verksamheten karaktär utan alla medlemmarnas gemensamma aktiviteter tillsammans. Storfamiljen i Latorp har blivit ett begrepp, och det är som grupp man skapat intresse, väckt frågor och övat inflytande.

En bärande tanke inom Maranata har varit den starka betoningen av församlingens frihet. Det innebär att i alla mänskliga sammanhang, vare sig det varit förhållandena till Gud, de enskilda medmänniskorna, släkt och vänner, barnen eller samhället, måste Guds ord, bibeln, vara normgivande. Alla försök att ringa in, manipulera, styra eller kontrollera den kristna församlingen är direkta försök att omintetgöra det församlingen är satt att vara nämligen förkunnare, vägledare och normgivare i tiden. Det är alltså själv-

klart att om en församling med kraft hävdar de bibliska värderingarna och sin självständighet, måste den komma på kollisionkurs med alla de många enskilda och statliga intressen, som också vill införliva den kristna församlingen under sin kontroll.

Det är alltså på grund av en medveten kamp för församlingens självständighet som maranatavännerna intagit en så reserverad hållning till samhället. Alla samhälleliga bidrag, som inte varit ett utflöde av den enskildes medborgerliga rättigheter, har avvisats. Den religiösa och ideella verksamhet församlingen eller storfamiljen bedriver, skall inte finansieras via skattsedeln, har man menat. För att klara den ekonomiska situationen har storfamiljen i stället startat ett eget företag, Pilgrimstjänst, som drivs ideellt utan personligt vinstintresse. Pilgrimstjänst består av en rad verksamhetsgrenar, alltifrån hantverk till försäljning.

Bromsa staten!

Den känsligaste frågan Maranata berört har dock varit barnens fostran och familjens situation. I vakthållningen mot staten har storfamiljen blivit det största hindret för samhället att ta över föräldrarnas roll som barnens fostrare. Undervisningen av barnen i hemmet var faktiskt ett medvetet försök att bromsa statens anspråk på att äga barnen. Det var genom storfamiljen man övervann de lagar, som annars skulle ha gjort hemundervisningen praktiskt och ekonomiskt ogenomförbar. "Storfamiljen" har blivit familjens bästa skydd mot industrisamhällets upplösande krafter.

Kostnaden för polisinsatserna vid "latorpsfallet" 1979 uppskattas till ca en miljon kronor. Domen löd på dagsböter. Här är polisen utanför Humlegården.

get mot Maranata

Det säger sig självt att många säkert fått sina skäl att bekämpa en utveckling likt den på Humlegården. Händelseutvecklingen har bekräftat att motståndet mot Maranata existerar. Om 60-talet inskränkte sig till isolerade kampanjer från enskilda myndigheter och pressorgan och till kanske några naiva försök att religiöst isolera Maranata, har 70- och 80-talet inneburit en allvarigare tillspetsning av läget. Idag kan man skönja en tydlig tendens, en allmän mobilisering av motståndet. Etablissemangen håller på att slå tillbaka på bred front. På ett märkligt sätt har dessa vedergällningar särskilt drabbat maranatavännerna i Örebro.

Intolerant

Om man skall försöka sammanfatta den senaste tidens händelser, är det enklast att främst beskriva situationen som ett ekonomiskt krig mot Maranata. Eftersom det råder religionsfrihet här i landet, åtminstone på kulturs område, kan inte kampen mot Maranata ske öppet utan måste ta andra mera sofistikerade former. Om man sammanställer alla händelser kan det se ut som en organiserad kampanj — man får lätt tanken att en konspiration skulle ligga bakom. Snarare får man se det så att förföljelsen finns inbyggd i själva samhällsstrukturen. Samhället är trots sin demokratiska överbyggnad ganska intolerant, ja, totalitärt, och det avslöjas inte minst i konfrontationen med den kristna församlingens värderingar och arbete.

Nu är kampen mot Maranata för det mesta opersonlig. Det finns ingen som vill tillstå att det finns en medveten förföljelse. Det byråkratiska systemet har alldeles för många anonyma makthavare på alldeles för långt avstånd från varandra, för att de skulle kunna överblicka eller känna sig personligt ansvariga för de verkliga följderna av sina beslut. Makten saknar ansikte.

Låt oss se på några händelser som inträffat i Örebro! Tillsammans bildar de faktiskt ett tydligt mönster.

Den 26 aug 1977 meddelade två föräldrapar i Örebro att de tagit sina fyra barn ur den vanli-

ga skolan och börjat undervisa dem själva hemma. De hade gjort det med stöd av den 35:e § i skollagen, som medger föräldrarna rätten att själva ge det ideologiska innehållet åt undervisningen men garantera att barnen får tillräckliga kunskapsmässiga färdigheter. Reaktionen blev förvånande våldsam. Skolmyndigheterna var inte sena att ta till rena brösttonerna.

— Vi är självklart oroliga för hur de här barnen skall klara sig i framtiden, förklarade kommunens skoldirektör grötmyndigt. Tillsammans med en länskolinspektör måste han även tydligt besviken konstatera, att det inte fanns legala möjligheter att stoppa undervisningen. Man kunde inte ens hämta barnen med polis ...

I tidningarnas spalter följde därpå en märklig debatt om demokratin verkligen kunde tillåta "den fanatiska sekten" Maranata starta egen skola. De lät inte särskilt demokratiskt men tydligen var inte tankarna främmande att göra ett undantag och offra demokratin för Maranatas skull.

I april 1978 var den socialdemokratiska majoriteten i Örebro kommuns skolstyrelse beredd att stoppa undervisningen i Latorp.

Tre personer på så inflytelserika poster att de kunnat ta initiativ:

Riksdagsman Åke Gillström (nedan t.v.) fäste regeringens ögon på hemundervisningen genom att i riksdagen högläsa ur pressens skandal-skrivelser från Humlegården.

Ingemar Karlsson (ovan t.h.) utformade långtgående lagförslag för att stoppa föräldrarna utan att veta någonting om deras motiv.

Chefsåklagare Stig L. Age (nedan t.h.) gav polisen fria händer mot Maranata.

Maranataföräldrarnas hemundervisning ledde till förslag om en ny här-dare lag. Opinionsmöte i Örebro.

— Det är vi som har ansvaret för elevernas skolutbildning, förklarade ordföranden Ingemar Karlsson.

Det blev dock inget stopp i Örebro, men tongångarna var ill-lavarslande — inte minst med anledning av ett uttalande från annat håll. Socialvårdskonsulenten i Örebro, Ingemar Andersson, tillkännagav nämligen samtidigt sitt intresse av att samordna ett besök på Humlegården. Den hotfulla tonen och förmyndarattityden gick inte att ta miste på.

— Det finns anledning att träffa barnen och diskutera med föräldrarna om inte Humlegården är en institution. Det är kommunen som vakar över att barnen inte far illa ...

I juni 1978 anlände tre tjänstemän från de sociala myndigheterna till Humlegården för att samtala med föräldrarna. Nej, de hade inte kommit för någon kontroll, bedyrade de i alla tonarter. Men av en olyckshändelse råkade den ene tjänstemannen blotta sina tjänsteanteckningar. "Maranataärende" lyste det från etiketten på plastmappen.

Ingen utredning

Den 18 okt 1978 anlände två tjänstemän från hälsovårdsnämnden till Humlegården för att diskutera en grannes klagomål på avloppet. Hälsovårdsnämnden vägrade ge storfamiljen ens en begärd tidsfrist utan ålade den att plugga igen avloppet. Grannen själv fortsatte dock låta sitt eget avloppsvatten rinna ut på samma ställe liksom andra grannar. Ingen utredning om detta gjordes. Endast storfamiljen förbjöds låta sitt avloppsvatten rinna ut.

Den 1 juli 1979 trädde lagen om förbud mot aga i kraft. En tid efteråt var vittnesbörden så många från mammor och blivande mammor, som tillhörde Maranata, om insinuanta frågor och förödmjukande behandling på barn- och mödravårdscentralerna, att ingen tvekade att koppla ihop det med den nya lagen.

— Vi har era barn i en speciell mapp, fick en mamma på Humlegården veta av en socialtjänsteman.

Den 18 juli 1979 slog polisen till mot Maranatas sommarkonferens på Humlegården i en massiv polisrazzia med insatser av ett tiotal civila kriminalare, ett okänt antal uniformerade polismän utanför konferensområdet, motorcykelordonnanser, en hundpatrull och en helikopter i luften. Avsikten var att gripa och ta i förhör bl a en evangelist för påstådd misshandel, olaga frihetsberövande, olaga hot och olaga tvång. En polis-anmälan från en tidigare avvi-

Forts. sid. 18

En härlig doft av nybakat slår emot en när man stegar in i Lilla Bageriet på Kristinagatan i Örebro. Överallt i diskarna ligger färskt bröd. Småfranska, vetekakor, längder, giffjar, bullar och annat som får det att vattnas i munnen. Bakom kassan, i vit rock och hättla ler Marianne mot kunderna och frågar på äkta dalemål vad det får lov att vara.

— Det jag mest önskar är att atmosfären ska förmedla något av en levande tro och att vi ska kunna vittna på ett trovärdigt sätt för kunderna, berättar hon här bland mycket annat för MR:s Ulla Näsholm.

för mig att vara med i Armén. Först blev jag vad man kallar för "barnsoldat" och fick då röd blus och en svart kjol. Det var ett högtidligt ögonblick, minns jag. Och för övrigt har jag bara ljusa minnen från min barndom och tiden i Frälsningsarmén. Visst blev det kriser när jag blev lite äldre, men när det gällde, ville jag ändå höra Kristus till. Så jag har aldrig varit, som man säger, "ute i världen".

Något fattades

Maranata, hur kom det in i din tillvaro?

— Först var det så att jag började längta efter något mera. Jag var inte riktigt nöjd; det kändes som om något fattades, tyckte jag...

— Min bror hade köpt ett par maranatakivor och hade också tidningen Midnattsropet. Skivorna spelade han hemma, och mer eller mindre motvilligt lyssnade jag och blev intresserad.

len, som ju revs samma år.

— Första Malmköpingsveckan 1968 blev jag andedöpt. Då tyckte jag att jag fått vänta länge, länge på att uppleva detta.

Förändrade andedopet något för dig?

— Ja, det blev verkligen en förändring. Men jag kanske skulle börja med dopet. Där fick jag verkligen uppleva något helt nytt. Förut hade jag inte haft någon frälsningsglädje, var bunden på olika sätt, hade tvångstankar, men fick i dopet uppleva en befrielse och en glädje, som jag aldrig tidigare ägt.

— När jag blev andedöpt ett år senare så talade jag inte i tungor med en gång, men jag visste ändå att jag blivit andedöpt och fick också uppleva en kraft och en förnyelse i bönelivet som var något helt nytt för mig.

— Det var ett problem som jag brottades med och bad

MARIANNE UHR med rötter i Frälsningsarmén:

DOPET GAV MIG NY FRÄLSNI

På Latorp just nu är det lite av en fest- eller våryra över att det så plötsligt och oväntat blivit så varmt. Tjugo barn ger högljutt och handgripligt uttryck åt sin förtjusning. Marianne Uhr, som håller på med att laga middagen, ber mig ringa upp om några timmar när mat och disk är avklarade. Midnattsropet vill gärna ha en intervju med Marianne och vi återkommer därför några timmar senare när en del av lugnet återställts.

Sedan ungefär fyra år är Marianne bosatt i Örebro och nu på Latorp. Före det fanns hon i Stockholm, bodde på Johannelund och arbetade i serveringen på Gamla Bro.

Du kommer från Frälsningsarmén, är det inte så?

— Ja, jag är uppväxt i Fräls-

ningsarmén, där mina föräldrar var med. Där gick jag i söndagskolan från det jag var två år och tills jag fyllt tolv. I vårt hem hade bönen en central plats; redan från det jag var i fyra-årsåldern minns jag hur mina föräldrar bad och hur Gud grep in.

— Min bror var sjuk, ganska allvarligt, då bad vi för honom. Jag minns att vi böjde knä hemma och bad. Som ett påtagligt bönesvar blev min bror frisk. Det är klart att det sätter spår när man varit med om så'n saker och tidigt fått lära sig bönens väg och vad den betyder. Jag var bara sex år när jag upplevde mig som en syndare och ville att mamma skulle bedja till Jesus för mig så att jag blev frälst.

— Det blev ju helt naturligt

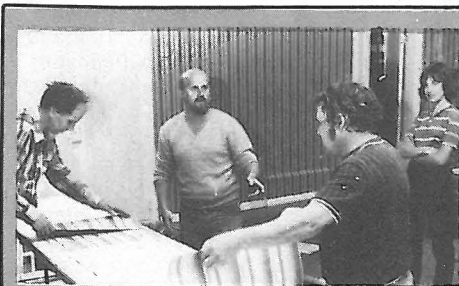
— Jag blev mer och mer nyfiken på Maranata och vad det var. Visst tyckte jag att musiken var ovanlig och det där med handklappningen var inget för mig. Någon gång hade jag varit på deras möte och tyckte att det var alldeles för stimmigt. Men ändå var det något som drog. Det fanns något äkta där — en ton som gick rakt in i hjärtat på mig. Så här bad jag: "Gud, visa mig om det här är äkta..." Jag hade ju hört en del och ville vara säker på att det var riktigt.

— Min bror döptes så i Maranata i Falun, men jag var fortfarande väldigt undrande och osäker hur jag skulle ställa mig. Men när jag var 22 år flyttade jag till Stockholm och började gå på mötena där. Midsommaren 1967 döptes jag i Viktoriasa-

mycket för. Vid ett tillfälle kändes det som om jag inte visste hur jag skulle uttrycka mig — det blev på något sätt övermåttigt. Då upplevde jag för första gången att jag talade i tungor — svenskan räckte inte till för att ge uttryck för vad jag ville bedja om.

— Bibelskolan 1968 var jag med på. Det var det året så många deltog och sedan på ett aktivt sätt gick in i uppgifter både i församlingen och tidningen. Jag började hjälpa till lite grand "på Surbrunnsgatan", där förlaget och Midnattsropet höll till då.

— Men när det blev aktuellt med Johannelund och storfamiljen tvekade jag länge. Dels var jag van att bo ensam och hade dessutom svårt att sova och tyckte att det skulle bli väl-

Ingen kyrksal

Ingen kyrksal, men däremot en trevlig och inbjudande hall för väckelse- och bönemöten, bibelstudier och konferenser är det som maranatavännerna i Örebro som bäst håller på att iord-

ningställa. Järntorgsgatan 7 har under flera år tjänat som samlingspunkt för församlingen, men lokalen har varit något av ett provisorium. Nu var det dags för en uppsnygning, tyckte

INGSGLÄDJE

digt jobbigt med så många människor i samma hus. Men till slut blev det så att jag inte kunde låta bli. Det fick gå hur det ville med både sömn och annat; jag ville vara med i gemenskapen också på det sättet och bestämde mig för att flytta dit ändå.

Ångrar ingenting

Du har varit med ganska länge nu; har du någon gång ångrat att du flyttade in i storfamiljen eller att du satsade på det sätt du gjort?

— Det fanns ingen annan väg, och jag har upplevt hur Gud lett mig steg för steg. Det är klart att jag inte ångrar att jag gått Guds väg. Därmed inte sagt att det varit problemfritt. Vi har ju var och en vår stil och vårt sätt och skall underordna

oss varandra och göra avkall på vårt eget. Men det är inget negativt. Jag kan helt enkelt inte tänka mig något annat. Det har ju blivit hela mitt liv.

Det är väl en ganska stor förändring nu från den första tiden du var med. Har det blivit ett närmande mot ett nytestamentligt ideal, tycker du?

— Det är stor skillnad, det är sant. Men i början visste jag inte mycket om vad det gällde. För min del handlade det om befrielse och att uppleva den andliga sidan mera; det sociala kom först senare. Först blev det på något sätt en frigörelse från gammalt tänkande och ett nytt sätt att prisa Gud på.

— Men vägen blir smalare och smalare, det förstår jag. Men det är den väg Gud banat

Både bakning och försäljning ingår i Mariannes sysslor.

för oss och då finns det möjligheter att komma fram.

Vad har det inneburit?

— Det har lett till att jag blivit väldigt ensam. Många av mina släktingar och vänner från mitt tidigare sammanhang förstår mig inte. Det är som om det blivit en klyfta mellan oss. För mig gällde frälsningen hela livet, allt i tillvaron. Men många kristna är nöjda med ett möte då och då och har helt andra intressen än andliga. De lever som alla andra och därför kanske inte många förstår mig.

Du har varit i Örebro sedan 1977, hur trivs du?

— Jag trivs väldigt bra. När Arne Imsen kom och frågade om jag kunde tänka mig att flytta till Örebro så upplevde jag det nästan som ett bönesvar. Jag hade varit i Stockholm i många år och tyckte att jag ville komma från storstaden. Det var

nyttigt och nödvändigt för mig att byta miljö.

Du arbetar i bageriet?

— Det var meningen från början att jag skulle bli nå'n slags husmor i Örebro. På sätt och vis fungerade jag väl lite som en sådan på Järntorgsgatan, då vi hyrde ut rum och hade ganska många hyresgäster. Men nu har vi inte uthyrningsrummen kvar, och därför ägnar jag nu mesta tiden till bageriet.

— Vi har ju också fått en liten butik där vi säljer bröd. Butiken är öppen 6.30 - 18.00. Det gör att örebroarna kan köpa sitt morron- och frukostbröd tidigt och få det alldeles färskt. Vi har faktiskt mycket kunder och de tycker om vårt hembakade bröd.

— Se'n har vi också gramfonskivor så att vi kan spela andlig musik, och även tidningen Midnattsropet, som vi delar ut till våra kunder. Det jag helst och mest önskar är att atmosfären skall kunna förmedla något av en levande tro och att vi ska kunna vittna på ett trovärdigt sätt för kunderna.

Marianne spelar gitarr och sjunger gärna själv också, även i mötena, fast det på senare tiden kanske blivit lite mera sällan, en sak som nog kan ändras på. Men det mest utmärkande hos henne är nog omtanken om människor. Att alltid se om någon blir borta eller har det svårt och kan komma med förmaning eller uppmuntran när det behövs, att ta del av människornas problem och kunna hjälpa genom den praktiska själavård hon ger.

man. Dessutom blir den nya lokalen betydligt större och rymligare.

Här syns fr.v. **Sven-Åke Asplund, Kjell Hällström och Bertil Qvist** i färd med att tapetsera. **Anna-Lena**

Qvist tittar på. **Gunno Andersson**, initiativtagare till renoveringen, har pendlat mellan Gärdshyttan och Örebro för att delta och instruera i arbetet. Han var ute när bilden togs.

KERSTIN FORSS sökte hjälp hos Jesus:

Han förvandlade mig!

För Kerstin blev gemenskapen på Humlegården den nästan självklara förlängningen av hennes genomgripande möte med Jesus i en svår och mörk livssituation.

Som f d förskollärare har Kerstin kvar visionen att arbeta med barn. Men den har fått en ny och djup dimension. Tvätta och stryka eller assistera vid bokföringen blir också en del av gemenskapen och tjänandet.

"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig".

□ Jag är uppväxt i ett hem, där jag fått mycket kärlek och trygghet, och därför ser jag min barndom som en ljus och lycklig tid. Men detta att jag aldrig fick höra något om Jesus eller såg någon läsa i en bibel där hemma, gjorde mig förstås ovetande om frälsningens väg. Då förstod jag väl inte vilken oerhörd förlust det innebar, men naturligtvis skapade detta ett

andligt tomrum i mitt barnahjärta. Den enda undervisning jag fick om Jesus, var den som sedan nådde mig genom skolans kristendomslektioner. Jag minns de spännande berättelserna om hur det var när Jesus gick här nere på jorden. Redan då skulle ja ha velat veta mera om Jesus, men det kom att dröja länge innan jag fick tillfälle till det.

Jag var fjorton år, när jag första gången fick höra om Jesus

Kristus som en levande och personlig frälsare, som man kunde ta emot i sitt hjärta. Det skedde i samband med en sjukhusvistelse. Min rumskamrat var en frälst flicka, som hela dagarna vittnade om sin tro och sjöng kristna sånger. Detta väckte genast en längtan inom mig att få äga den tro hon hade. Och väl hemma igen kom jag i kontakt med pingstförsamlingen där. Jag blev härligt frälst på ett möte och inom några år blev jag

också döpt i vatten och i den helige Ande.

Det var så stort för mig att få gå på möten och ta del av Guds ord. Jag brann av iver att få vittna om frälsningens under för alla människor jag mötte, och det gjorde att jag till en viss del fick gå som en främling i mitt eget hem.

Men tyvärr hamnade jag så småningom utanför all församlingsgemenskap och livet i Jesus Kristus svalnade alltmer till att bara bli en tom och yttlig tro. Orsaken till detta var väl först och främst att jag började slarva med att läsa bibeln, och bönelivet tappade jag bort på något sätt.

Detta skedde i samband med utbildningstiden på ett förskollärarseminarium. Jag fick liksom sakta men säkert ett nytt livsideal och ett framtidsperspektiv, där Jesus på något sätt inte fick plats i bilden. Jag loc-

Marita Sarahs:

— Jag har fått något att leva för

Marita är utbildad småskollärare och något av "allt-i-allo" i Humlegårdens skiftande aktiviteter. För henne har den nära och vardagliga gemenskapen inneburit ett inre läkande och en frimodighet att våga gå in i meningsfyllda uppgifter. Nu har hon helhjärtat satsat tid och kraft som både bagare och brödförsäljare i det för storfamiljens försörjning så viktiga Lilla Bageriet.

□□□ När jag var 8 år blev jag frälst. Jag visste då att jag fått syndernas förlåtelse och medborgarskap i himlen. Jag var ung, men jag visste vad jag gjorde. Två år senare fick jag följa Jesus i dopets grav. Det var en oförglömlig stund.

Ären gick och jag utbildade mig till småskollärare. Det gick bara ett år i skolan. Jag fick krångel med nerverna. Ären efter var en ständig tur in och ut på olika psykvårdningar. Jag började längta efter att få bo tillsammans med någon/några.

Därför sökte jag på olika sätt att få nya vänner. Men oftast hittade jag dem på psyket där jag själv hade suttit.

Jag drogs utåt i världen och jag förstod att en helomvändning var nödvändig. Jag hade då jobbat fyra år med ett städjobb på sporthallen i Falun och Gud var god mot mig. Han såg mig i min nöd, och jag bad att jag skulle få en annan uppgift. Att jag skulle flytta från Falun, det visste jag, men inte vart och hur och när.

Så hände sig att jag fick lov att skjutsa ner en kille till Stockholm i ett ärende. Där gick jag till Gamla Bro och träffade några gamla vänner. Jag visste att det var ett ställe där Maranata höll till. Jag hade ju en kusin också som tillhörde

Maranata. Mina böner började bli besvarade. Kanske var det hit jag skulle flytta.

Det blev inte Stockholm eller Storå utan Nyköping, där min kusin var husfar. Han tyckte att jag kunde flytta in i storfamiljen där. Efter ett möte i Örebro träf-

kades i stället av att få uppleva makt och ära i vårt samhälle.

I det äktenskap som jag senare ingick, levde jag som avfälling med en man som bara hade en vag tro på Jesus. I stället för att söka oss till någon församlingssamfund började vi tjäna samhället genom att öppna vårt hem för fosterbarn i olika åldrar. Vi kunde ju tyvärr inte få några egna. Visst upplevde vi en viss sorts ära i att leva på detta sätt, men för min del förstördes detta av den ofrid som jag bar inom mig. Och att ställa upp för olika myndigheter och se hur de behandlade människor, gjorde att vi blev mycket besvikna och bittra över tillvaron vi hamnat i. Med tiden sprack vårt äktenskap och vårt hem sprittrades.

Sedan följde en fruktansvärd tid när jag p g a min ensamhet och sorg hamnade i det ena trasslet efter det andra. Det konstiga är att jag helt glömde bort att Jesus kunde hjälpa mig ur allt detta. Jag orkade liksom inte öppna min bibel eller be en bön. Men efter några år var jag som en människospillra, sov och levde i ett enda stort mörker. Jag sökte hjälp och tröst i allt annat utom Jesus.

Men så en dag kapitulerade

jag, för jag kände att jag orkade inte leva en enda dag till. Och när jag då i min djupaste nöd böjde knä och ropade till Jesus om ett ingripande i min situation, förvandlade han mig i ett enda nu, och jag kände hur allt mörker försvann, och jag upplevde ett enda stort ljus omkring mig.

Jag fick syn på Jesus på ett alldeles nytt sätt, och bibeln blev som en ny bok för mig. Och sedan ledde mig Jesus på ett underbart sätt så att jag helt enkelt bara hamnade hos storfamiljen på Humlegården.

Jag kom så upp till Stockholm på tältmöten. När jag kom in på första mötet och kände tonen från himmelen, så visste jag att jag hittat mitt andliga hem här på jorden.

Sedan avvecklade jag steg för steg min gamla tillvaro och flyttade successivt in i storfamiljen på Humlegården. Där bor jag nu tillsammans med alla kära syskon och får av nåd leva och verka för Jesus där. Den gemenskap vi får uppleva genom att ha Guds Ord i centrum tackar jag Jesus för av allt mitt hjärta.

"Han har fört oss ifrån mörkret till sitt underbara ljus för att vi ska få leva helt däri".

fade jag på Per-Arne Imsen. Han visste att jag var lärare och frågade om inte jag kunde hjälpa till i Pilgrimsskolan med hemundervisning.

Det var mycket att tänka på, och en ny väg öppnade sig för mig. Jag kanske skulle passa in här i alla fall? Och så blev det. Första stället var Blommenhof i Nyköping och där fick jag hjälpa till med undervisning av barnen i förskolan.

Sedan flyttade vi alla till Latorp där jag nu befinner mig. Här har jag fått många syskon

som jag uppskattar, och det är slut på alla inbaktningar på lasarett. Jag har fått något att leva för i stället för det dubbelliv jag fört levde.

Ett råd till dig som läser detta vill jag ge ur bibeln: "Sök Herren medan han låter sig finnas" — han finns och han hjälper verkligen den som tar sin tillflykt till honom. Det har jag fått uppleva och den erfarenheten kan även bli din! Bli ett Guds barn — det är det bästa som kan hända dig!

Välkommen till

PINGSTKONFERENS

*i Maranatatältet
vid Svampen, Örebro*

Pingstafton 19.30
Pingstdagen och Annandagen
11.00, 15.00 och 19.00

ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Tore Eriksson, Gustaf Jilker, Folke Jacobsson, Kjell Hägerman, Sven-Åke Asplund, Bo Högländer, Per-Arne Imsen med sångare och vittnen fr. bl a Oslo, Stockholm, Göteborg.

Maranataförsamlingen

Text:

**Kjell Hägerman,
Örebro**

VÄGVISAREN

GUDS PLAN

Himmelens Gud söker och kallar människor till sitt rike och till gemenskap med sig själv (1 Tess 2:12). Han kallar till en tjänst, som visserligen börjar här i tiden, men som inte tar slut i och med döden, utan fortsätter rakt in i evigheten. Ty det är då som Gud skall bevisa sin nåds översvinnliga rikedom genom godhet mot oss i Kristus Jesus (Ef. 2:6).

Men redan här i tiden tar Gud ut medarbetare.

Pånyttfödelsen

Porten in i uppgiften är pånyttfödelsen (1 Petr. 1:3-5). Att bli född på nytt handlar ju bl a om att

bli medborgare i ett nytt rike (Ef. 2:19, Fil. 3:20), som inte kan bävas (Hebr. 12:28). Det handlar om att övergå "ifrån satans makt och till Gud" (Apg. 26:18), att bli barn åt Gud den Högste (Joh. 1:12-13; 1 Joh. 3:1) att därigenom få evigt liv till arvedel (Rom 8:17; Tit. 3:7).

Pånyttfödelsen är någonting så stort att vi faktiskt saknar varje möjlighet att förstå det. Bibeln säger att när en människa blir frälst och född på nytt, så får det inte bara konsekvenser på jorden, utan det ger eko rakt in i himmelen. Ja det blir glädje i himmelen, säger Jesus (Luk. 15:7).

Guds princip

Guds verk tar Gud själv hela ansvaret för. Gud tar initiativet. Han kallar människor och skickliggör dem för tjänst (Rom. 8:29-30), men aldrig utan att människan själv tillåter det och sanktionerar detta sitt beslut genom en viljehandling.

Ingenting kan ske om inte människan själv sätter sig i rörelse, och LÅTER SIG frälsas (Apg. 16:30-31).

Ty varje relation mellan Gud och människan måste vara baserad på frivillighet och kärlek. Den principen går som en röd tråd genom hela bibeln (t ex 1 Mos. 3:9; Rom. 5:8; 1 Joh. 3:16; Upp. 22:17).

När Petrus predikade på pingstdagen ropade han ut till sina åhörare:

— LÅTEN EDER frälsas från detta vrånga släkte (Apg. 2:40).

Det handlar om att ta emot Guds Ord, att avskilja sig från ett gammalt sammanhang och LÅTA Gud göra ett verk i sitt liv. Ingenting av detta sker automatiskt, utan människan måste själv överlämna sin vilja och sin tunga åt Gud för att Han skall kunna göra någonting i hennes liv (Rom. 10:4-13).

Andeuppfyllelsen

På samma sätt heter det i Efesierbrevet att:

— LÅTEN EDER..... uppfyllas av ande (Ef. 5:18).

Gud kan omöjligt uppfylla den troende människan som inte säger sitt Amen till Guds väg med sitt liv och börjar pris och tacka honom. Nej hon måste överläta sin vilja, och börja tacka Gud så som Gud (Rom. 1:21). Då kommer också den helige Ande att uppfylla och uppfylla hennes hjärta.

Församlingen

Vidare heter det:

LÅTEN EDER själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus så att i bliven ett heligt prästerskap som skall frambära andliga offer vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud (1 Petr. 2:5).

Gud tvingar oss inte heller in i uppgiften, utan vi får LÅTA OSS tas ut ur det gamla bygget för att sättas in i den levande Gudens tempel, som är församlingen (1 Kor. 6:16). Där får vi inpassas som stenar, vilka genom beröring med "Den levande" (Upp. 1:18) fått liv och därigenom blivit skickliggjorda att fogas in i det nya bygget för att

I honom..... med de andra (bli) uppbyggda till en Guds boning i Anden (Ef. 2:22).

Quisqueya — vem skall frigöra dig?

Så enkelt och klart evangelium är! Så rent och fritt från maktspekulationer och korruption! Bibeln blev dyrbarare för oss när vi hamnade i denna miljö, där kristenheten tyngs ner av katolicism och koncilier, rapporterade Stina Fridolfsson från Dominikanska republiken. Hon konstaterade

Quisqueya är det namn indianerna, som var urbefolkning på den ö som nu är uppdelad i Haiti och Dominikanska Republiken, gav ön innan den erövrats av maktlystna, blodtörstiga och orättfärdiga pirater och innan den exploaterats på naturtillgångar och urbefolkningen utrotats. Därför har namnet Quisqueya nu en air av förlorad självständighet, ett namn som ön inte längre har rätt att bära. Det mera korrekta namnet är nu Hispaniola, det namn Columbus med sina spanska erövrare gav ön. Sedan dess har den hunnit vara med om förtryck från, förutom spanjorerna, engelsmän, fransmän och sedermera nordamerikaner. Och dik-taturer genom inhemska uppkomlingar.

Försvinn, yankies!

När man nu plötsligt i hela huvudstaden kan se affischer med den provokativa uppmaningen "Försvinn, yankies!" och en dödsfärdig ritad över militärfartyg och flyg med amerikansk flagg, förstår man att längtan efter frihet och självständighet finns djupt rotad, även hos de människor som blivit inplanterade här som blandfolk, kreolerna. Och när katolska kyrkans ungdom till påsken svarade med ett kyrkospel med

att det helt visst bara är det rena gudsordet som kan frigöra och återge sant människovärde åt var och en.

Nu har Stina vänt tillbaka till Sverige tillsammans med Sonja Sandvik och Viveca Jillker.

Men Quisqueya väntar åter!

rubriken "Quisqueya, vem skall frigöra dig?" då måste också vi som främlingar och iakttagare, men Guds evangeliums ambasadörer, engagera oss i människornas kamp och lidande, och peka på en väg ut ur detta spegelfäktteri med politiskt maktspråk och sedan kulturella kyrkospel med frågor, som måste uppfattas som retoriska.

Önskedrömmar

Den politiskt engagerade, vänsterorienterade ungdomen vill se snabba, konkreta förverkliganden av sina önskedrömmar. Ut med exploatörerna! Man får väl slåss för sin frihet! Och från kyrkans håll försöker man med en kulturaktivitet göra en vacker dröm av allsammans: Det behövs andlig frigörelse. Våld löser inga problem. Man talar om analfabetismen, inflationen, strejkerna, arbetslösheten. Och i kyrkospelet återkommer gång på gång frågan: Quisqueya, vem skall frigöra dig? Något svar kommer man inte fram till, utom det att Jesus är den store frigöraren. Och det är klart, det är ju sant, och varenda kristen bekännare av alla schatteringar kan ju säga ja och amen till det. Är problemet då löst?

Bibeln talar om att sanning-

en gör oss fria. Och om Guds Ord som icke bär bojar. Men i det här landet har man lyckats med konststycket att samtidigt säga amen till varenda biblisk sanning och ändå materialisera och binda allt i katolska mässor och processioner, eller amerikanska koncilier. Vi gjorde en intervju med en ung, hängiven katolsk lärare, andedöpt karismatiker och aktiv i katolikernas ungdomsarbete. Han berättade för oss sin vision om ett rätt församlingsliv: Han slog upp bibeln och läste Apg. 2:44 för oss: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt..." Där avbröt han sig, nästan skamset, och sa: "Det är ju drömmodellen. Men det är ju omöjligt att realisera i den här världen!"

Jättekampanj

Veckan efter påsk besökte vi en jättekampanj efter Billy Graham-modell, som en företagsam dominikan kommit från Puerto Rico och ordnat med hjälp av de flesta evangeliska församlingarna i huvudstaden. Han friskade på med allt modernt som predikats sista året: Positivt tänkande! Underverk börjar med en tanke! Och tusentals lyssnare ropade halleluja, och gick fram till förbön.

Under eftermötet, när vi stod och försökte göra radioreportage över vad vi hörde och såg, träffade jag superintendenten för Asamblea de Dios en av de mest inflytelserika pingstriktningarna i Dominikanska Republiken. Jag frågade honom om den här kampanjen är pingstfolkets svar på de katolska processionerna under påsken. Han tittade på mig med outgrundlig och förnäm min, och förklarade att den här kampanjen inte alls hade något med påsken att göra; att man brukade ha kampanj när som helst under året, och att man för övrigt bara förkunnade evangelium. "Men gör ni ingenting som protest mot de här processionerna?" frågade jag litet provocativt. Han tittade fjärrskådande förbi mig och sade milt: "Vi förkunnar bara evangelium!" "Just därför!" genmålde jag litet hetlevrat. Men där tog diskussionen slut. Det är helt klart att pingstfolket i detta land inte sett det som sin uppgift att ta upp någon kamp mot katolicismen. Och, för resten, hur skulle de kunna göra det? Först måste de väl själva bli lösta från det kyrkosystem de sitter så benhårt fast i. De bojorna är på intet vis lättare än katolska kyrkans.

Fri från synd

Quisqueya, vem skall frigöra dig? Jag hoppas att i ett par reportage få återkomma och beskriva intryck från den här ön. Pris ske Gud, det finns en kraft som kan frigöra från synd, modlöshet, fruktan och okunnighet. Frigöra till inspirerad kamp och tjänst för vår store Herre och Frälsare!

"Så säger Herren: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag; jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arvslotterna och säga till de fångna: 'Dragen ut', till dem som sitter i mörkret: 'Kommen fram.' " (Jes. 49:8-9)

CHRISTINA IMSEN i appell till föräldrarna **HINDRA INTE BARNEN!**

Christina Imsen, gift med Per-Arne och mor till fem rara barn, är småskollärare till yrket. Men kampen för Pilgrimsskolan; att skapa en atmosfär i hemmet där livet med Jesus blir en naturlig del av vardagen, det får nu gå före yrkeskarriären. Christina tog för några år sedan initiativet och samlade föräldrarna på Humlegården till en improviserad kurs i hur man själv kan börja undervisa barnen hemma. Att lära barnen läsa, skriva och räkna, m m är inte så märkvärdigt som många tror. Med den rätta tekniken kan varje förälder klara det.

Föräldrarna måste bättre inse betydelsen av sin uppgift:

— Gud vill lära oss någonting genom våra barn! Han vill använda dem i deras stora frimodighet och deras sätt att tro enkelt och naturligt, skriver här Christina Imsen och riktar en uppfordrande appell till varje kristen far och mor att ta sitt föräldraansvar på allvar.

Skall jag nå mitt barns *hjärta* måste den Jesus jag berättar om vara livslevande i mig själv. Det är ju *livet* som skall fortplantas, *ordet* skall bli levandegjort.

Tänk vad viktigt och allvarligt detta egentligen är, och vilken utmaning och vilket ansvar för en far och mor! Detta ger mig i sanning anledning att varje dag bära fram både mig själv och barnen inför Herren, och vårda livet i Honom genom att ständigt vaka i bönen, så att alla dessa dagliga bestyr inte får förkväva det. Det är ju livets

egen princip, för att det inte ska dö.

I Ordspråksboken står det:
"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han icke av från den."

Detta liv i Jesus måste barnen få uppleva som något som ständigt fungerar — Jesus måste upplevas i själva atmosfären. Det får inte vara något konstigt och märkligt, som bara talas om ibland vid vissa utvalda tillfällen eller på speciella dagar blott.

Vad ger vi som regel våra barn? Vi ger dem kläder, vi ger

Familjen Imsen i den näringska kvällssolen. Fr. v. Eva-Marie, Sara, Per-Arne med minstingen i knäet, Christina samt tvillingarna Rakel och Rebecca (eller var det tvärtom?). Foto: Gustaf Jilker.

dem mat, leksaker, m m. Men — ger vi dem den levande, underbara Frälsaren med samma "omsorg och omtanke"? Eller är det så att berättelserna om Honom ter sig som de andra — därför att det hela liksom tog slut i och med sista bokstaven?

Idag har vi ännu möjligheter-na, och *vi har tid* till detta om vi förstår att ta vara på den och använda den rätt.

Dessa stunder vi får tillsammans med varandra och Jesus inför Hans ord får inte förspillas eller tappas bort. Kunskapen om Jesus är ju grunden att sedan bygga vidare på, för — sår inte vi, sår en annan vak-sam, verksam säningsman sitt såde.

När Gud ser ner på barnaskaran, ser Han den inte som vi ofta gör, i kiump liksom. Nej, tänk att för *var* och *en* av dem har Han den där underbara planen, de där förutberedda gärningarna.

Syskon, som föräldrar vilar det på oss en börda. *Här måste vi bedja för varandra* om mer allvar, att vi orkar och vill ta itu med oss själva, medans tid är, för våra barns frälsning och tjänst inför Gud i sin tid.

Dagarna innan påsk hade vi ett litet samtal hemma, just om

påskens innehåll, varför vi firar påsk o s v. Då sade Eva-Marie, storasyster i familjen, snart sju år, med stor inlevelse i orden:

— Mamma, tänk att Jesus har gjort precis allt, allt för alla människor. Då måste vi åka ut i världen och dela ut lappar.

— Ja, Eva, sa jag, det *måste* vi.

Tänk att det var så självklart för henne att människor som inte visste skulle få veta. Det talade verkligen till mig.

Vad hade jag gjort med den glada nyheten? Stängt in mig med den, eller låtit andra få veta också? Att så'n frukt blev att hämta, räknade man kanske inte med under säningsarbetet, att det skulle bli *mig* en signal till väckelse.

Men just så här tror jag det är. Den välsignelse det har med sig att föra barnen fram till Jesus, är större och djupare än vi någonsin förstår. Gud vill använda barnen och behöver dem i deras stora frimodighet och deras sätt att tro enkelt och naturligt och att bara göra som det står.

Här får Gud lära oss någonting genom våra barn, och jag tackar Gud för dem allesammans, för vad Han gav oss till glädje, fostran och väckelse.

ROMARBREVET

Forts. fr. sid. 20

att sedan bygga vidare? Vi kan ta ett enda exempel och titta lite närmare på de åhörare som Paulus hade och som i varje tidsålder har rätt att få höra evangelium. Om dessa sina lyssnare säger Paulus: "Så har han ock gjort eder levande, eder som var döda genom de överträdelser och synder i vilka ni förut vandrade efter denna världs och tidsålders sätt — i det ni följde fursten över luftens härsmakt, över den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. Bland dessa var förut också vi allesammans, där vi vandrade i vårt köttets be-

gärelser och gjorde vad köttet och sinnet ville; och vi var genom vår natur hemfallna åt vredesdomen, vi likasom de andra." Ef. 2:1-3

Om åhörarna är döda så hjälper det inte hur rätt man har eller vilken maktposition man står i. Gå in på bårhuset eller ut på kyrkogården och deklarera alla sanningar du vill! Det kan vara ett glädjebudskap, ett evangelium, men det hjälper inte i alla fall. Det blir med det som med bilden som användes i trafikpropagandan för något år sedan. En bild på en söndermosad Volkswagen som blivit påkörd av en långträdare. Under bilden stod texten: "Svensson höll på sin rätt. Begravningen hålles på fredag." Gå

och tala om för de döda vilka rättigheter de har och vilken makt det finns. Kom sedan och berätta vilken glädje de fick av ditt budskap.

Befrielsekraft

Om människorna är såsom Paulus beskriver döda, trälar, besatta, hemfallna åt vredesdom genom sin natur, offer för köttet och sinnet m m, ja, då måste det till KRAFT. Uppståndelseskraft för att uppväcka från döda. Pånyttfödande kraft för att få en ny natur som inte är hemfallen åt någon vredesdom. Helbräddagörande kraft för att befria från alla de bojor och band som tvingats på kroppen. Lösande kraft som kan öppna

fängelsedörrarna och lösa bojorna, inte bara de yttre utan också de som finns inom oss och kommit att bli vår andra natur. Kraft att binda och tvinga fursten över luftens härsmakt att släppa sitt byte. Och sedan, då man fått uppleva den totala befrielsen och fått ett nytt liv då behövs det kraft för att gå in i och fungera i den nya kallelse och uppgift som följer med evangelium. Allt detta vill Gud ge oss genom sitt evangelium som är GUDS KRAFT till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden så ock för greken. Här inryms alla människor från alla nationer och det finns kraft så det räcker åt alla. I Guds rike råder det aldrig energibrist.

DET EKONOMISKA ...

Forts fr. sid. 11

sad konferensdeltagare blev förrevändning för åklagaren att misstro varje försök av konferensledningen att få förundersökningen genomförd under lugna och respektabla former. Konferensen saboterades och fick helt läggas om.

□ Den 19 juli 1979 förklarade den som beordrade razzian, chefsåklagaren i Örebro, Stig L Age, under en presskonferens, som Maranatas media förbjöds närvara vid:

— Vi kan inte tolerera att ett samfund uppträder som en stat i staten med sina egna lagar och med ett förakt för samhällets grundlagar och normer.

□ Den 24 juli 1979 greps och anhölls evangelisten Hans Brynte för det påstådda brottet. Den 31 juli häktades han trots fortfarande brist på bevis men på de formella skälen "flykt- och kollusionsfara". I övrigt kunde åklagaren endast hänvisa till "omständigheterna". Först den 17 aug frigavs Brynte efter att ha suttit inspärrad på bl a den beryktade Kumlaanstalten. Då, efter 24 dagar, var arbetet i den storfamilj Brynte ledde, nästan helt lamslaget.

Inga skäl anges

□ Den 22 aug 1979 meddelade taxeringsmyndigheterna i Örebro att man ville granska storfamiljens företag Pilgrimstjänsts bokföring och affärsverksamhet. Inga skäl angavs. Samtidigt begärde taxeringsmyndigheterna samma sak av Pilgrimstjänst i både Stockholm och Karlstad. Aktionerna föreföll samordnade och illasinnade, varför Pilgrimstjänst överklagade beslutet och begärde närmare precisering på vilka uppgifter man ville ha.

□ Den 2 okt 1979 kom länsstyrelsen med ett formellt krav på utebliven moms. Beloppet byggde på en skönsmässig upptaxering av Pilgrimstjänsts inkomster och saknade alla rimliga proportioner. I februari 1980 överlämnade länsstyrelsen sin formella fordran till kronfogden för indrivning.

□ Den 30 okt 1979 lät länsstyrelsen skönstaxera Pilgrimstjänst till ett sexsiffrigt belopp p g a att man inte fått se räkenskaperna. Pilgrimstjänst krävdes samtidigt på förseningsavgifter och skattetillägg, som skulle om beloppen fastställ-

des, betyda totalt sammanbrott och ruin för den ideella verksamheten. Även det beslutet överklagades, men den 3 juni 1980 avslog regeringsrätten besvären.

□ I dec 1979 bröt två banker tidigare givna löften om stora lån, som skulle finansiera dels Humlegården, dels två projekt gällande storfamiljens försörjning. Av de muntliga diskussionerna framkom att man ställt sig tveksamma inför de många onda rykten som börjat cirkulera om Maranata. Projektet som var långt framskridet fick inställas. För Humlegårdens del blev situationen särskilt besvärlig. Den 18 februari 1980 krävde kommunen omedelbar betalning av förfallna räntor och hotade med lagsökning. Först i december 1980 redde situationen upp sig genom ett privat lån till skyhöga räntor.

Polishjälp

□ Den 9 jan 1980 hotade revisionsdirektören på länsstyrelsen i Örebro genom en tidningsintervju med att ta polisen till hjälp för att hämta de saknade räkenskapsböckerna.

□ Den 23 feb 1980 meddelade chefsåklagaren Stig L Age i Nerikes Allehanda att Maranatas bokföring var föremål för utredning.

— Den här historien måste vi verkligen vända ut och in på och syna i sömmarna, sade han.

□ Den 27 feb 1980 meddelade chefsåklagaren Stig L Age till Eskilstuna-Kuriren att det fanns misstanke om skattebrott. Inga skäl angavs. På länsstyrelsen dementerade man åklagarens påstående. Man medgav dock att det p g a de fördröjda räkenskaperna bara handlade om försvårande av skattekontroll.

□ Den 27 feb 1980 gjordes en ny polisrazzia på Humlegården. Den här gången var polisens förrevändning att man sökte efter en flicka som Maranata påstods hade "kidnappat". Nästa dag trädde flickan fram och förklarade att hon inte kände sig det minsta kidnappad.

Ingen utredning

□ Den 29 feb 1980 fick en familj på Humlegården beskedet att kommunen dragit in familjens bostadsbidrag. Alla familjer på Humlegården svarade med att göra en ny ansökan om bostadsbidrag. Den 3 juni 1980 avslog kommunen alla ansökning-

ar "med hänsyn till de speciella omständigheter med kollektivt boende m.m." Varken utredning eller prövning hade gjorts. Först efter överklaganden och personligt besök av avgångne landshövdingen Harald Aronsson i november gav kommunen med sig.

□ Den 6 mars 1980 meddelade chefsåklagaren Stig L Age att han beslutat åtala de två maranatavännerna för allvarliga rättsövergrepp under sommarkonferensen. Åklagaren åberopade ett nytt vittne som också påstått sig blivit utsatt för övergrepp såsom mordhot, människorov, olaga hot och övergrepp i rättsak av flera maranatavännerna, bl a Arne Imsen själv. Vittnet dementerade dock senare åklagarens påståenden. Han hade varken sett något, gjort någon anmälan eller känt sig illa behandlad.

□ Den 21 mars 1980 lade en statlig kommitté, som hade skolstyrelseordföranden i Örebro Ingemar Karlsson som ledamot, fram sitt betänkande med förslag om ändring av skollagens hemundervisningsparagraf. Man föreslog att hemundervisning i storfamilj i fortsättningen skulle stoppas. Storfamiljundervisning skulle i stället klassas som enskild skola för att öka samhällets kontrollmöjligheter.

I en intervju för Midnattsropet ifrågasatte Ingemar Karlsson starkt föräldrarnas undervisning, deras ärlighet och ideologiska motiv. I ett hårt personangrepp anklagade han dem för att bluffa, manipulera, medvetet ljuga, föra människor bakom ljuset och kringgå lagen.

På primitivaste maner

□ Den 31 mars 1980 anlände två tjänstemän från hälsovårdsnämnden till Humlegården och krävde högljutt och pockande att få komma in och kontrollera. När de förvägrades detta men ombads återkomma senare, hotade de att återvända med polisens hjälp.

Det visade sig att upphovet till besöket var en naiv och gemen "rapport" från de två polismän som en månad tidigare hade genomfört hela Humlegården i jakten på den "kidnappade" flicka. På primitivaste maner hade de rapporterat om att de boende "drabbats av någon smittsam åkomma för de kunde ej tala" och att barnen "levde i misär".

□ I maj 1980 bröt ytterligare en bank i Örebro län sina givna löf-

ten om lån efter svävande förklaringar. Den 30 november 1980 anmälades saken till bankinspektionen, som dock fem månader senare friade banken av formella skäl.

□ Den 2 mars 1981 hölls rättegång i Örebro mot de båda åtalade maranatavännerna. Hela fem dagar tog målet i anspråk under åklagarens oavbrutna smädelser mot Maranata och Arne Imsen. Mesta tiden behandlades Maranatas verksamhet och ideologi. Försvaren, advokat Leif Silbersky, ansåg rättegången vara en skandal. Lagen ger de åtalade rätt, framhöll han. Domen som avkunnades löd på dagsböter för båda.

Förföljelse

Man behöver idag som synes inte öppet förfölja misshagliga individer och grupper för att åstadkomma skada. Det räcker med att försätligt undergräva deras förtroende för att det skall dra igång en lavin av nya misstänkliganden, nya polisanmälningar, nya myndighetsingripanden, nya undersökningar och nya rykten. Man behöver inte ens använda sig av de möjligheter samhället fått genom domstolarna att korrigera dem man menar inte lever upp till samhällets krav på lojalitet. Man kan som i fallet mot Maranata bara använda själva misstanken om brott som ett effektivt straff- och korrigeringsmedel.

I Sverige är det ingen som kastas i fängelse för sin religiösa tro längre. Men man kan ändå berövas friheten bara därför att någon anser detta nödvändigt för att "utreda" en "misstanke" om brott. Det kallas visserligen för anhållande eller häktning, men effekterna blir ändå likadana som ett fängelsestraff. Man behöver inga bindande bevis för omhändertagande utan behöver endast hänvisa till "omständigheterna". Så kan man snabbt knäcka vederbörandes motståndskraft, hans förtroende och slutligen också hans ekonomi. Ingen bank vågar satsa på så tvivelaktiga personer.

Det finns alltså stora möjligheter även i vårt demokratiska land att trakassera och förfölja människor som man inte tycker om, även om det inte sker såsom i Ryssland. Udden kan man i stället rikta mot vederbörandes förtroende och ekonomi. Det säger sig självt att det kan bli en stor frestelse för många att använda sig av dessa metoder.

Yttrandefriheten hotad i Närradion?

"Får man säga vad som helst i närradion?", samt, "Behövs det etiska regler för närradion?" var temat för en debatt som Kristna Publicistförbundet arrangerade på "Utsikten", vid Betlehems kyrkan i Stockholm för någon vecka sedan. Inbjudna talare var Arne Imsen, i egenskap av förkunnare och opinionsbildare och Calle Gustafsson, informationssekreterare på Närradiokommittén. Närvarande var, förutom ett trettio-tal kristna pressmän, också Olle Palmberg, Närradiokommitténs sekreterare och Gustaf Lindstedt, juridisk expert på Kommittén.

Bakgrunden till debatten var de uppmärksamade närradioprogrammen i Eskilstuna, där Arne Imsen bl a hävdade att "Tempo var ett orhus" och att "kyrkan var en ärkehera".

Calle Gustafsson menade i sitt inledningsanförande att "Imsen var publicitetsgalen och prostituerade sig i sitt språk för att vinna uppmärksamhet."

Arne Imsen undrade

vad Calle Gustafsson egentligen var rädd för i de omdebatterade programmen. "Är det predikospråket? Bilderna som används? Eller är det formen? Är det innehållet, budskapet?" frågade han.

Calle Gustafsson drev tesen att program av det slag man diskuterade gör det nödvändigt att för närradion införa någon form av etiska regler. Närradiokommitténs juridiske expert, Gustaf Lindstedt, hävdade dock i ett anförande att om så blir fallet, är närradions saga all. "Vem, eller vilken instans kan staka ut gränserna?" frågade han.

Övertramp?

Idealet är givetvis någon form av "självinsyn", menade man från Närradiokommitténs sida, men eftersom sådana här och liknande "övertramp" nu uppträder, blir det säkerligen nödvändigt med "etiska regler".

Kommitténs sekreterare, Olle Palmberg, menade

de att orsaken till problemet var att Maranata inte ville ha närradio, utan "radio Imsen i så stor utsträckning som möjligt". Om inte Maranata höll sig med centralproducerade program, menade han, skulle nog inte många "kufar" på de platser där Maranata sänder närradio drista sig att använda "Imsens språk". Utan då skulle vi säkert få "ett mer hyfsat språk", trodde Palmberg.

Unket 40-tal

Imsen replikerade att uttalandet luktade unket fyrtio-tal och påminde om hur dåvarande Radiotjänst anklagade Filadelfiaförsamlingen i Stockholm för att på liknande sätt inte passa in i radioandakterna/gudstjänsterna. Just på grund

av predikospråket, bönebruset, hallelujaropen.

— De var inte heller tillräckligt städa och rumsrena i etablissementets ögon, sade Arne Imsen då han drog parallellen mellan Filadelfia på fyrtiotalet och Maranata på åttiotalet.

Ytterst kunde det alltså sägas handla om yttrandefriheten och (vem som ska bestämma) dess gränser. Med det i tankarna ställde Arne Imsen också helt öppet frågan till Kristna Publicistförbundet varför de hittills underlåtit att ta upp en ännu viktigare fråga än den som diskuterades för dagen.

Det gällde "den kristna" rikstidningen Dagens nästan tjugoåriga annonsblockad mot Maranata. "Detta är väl om något ett brott mot yt-

trandefriheten", menade Imsen, redan i inledning- en av sitt anförande.

KP:s representant, debattens ordförande, Thorbjörn Stolpe, svarade att man inom föreningens styrelse redan diskuterat saken, i anslutning till ett brev från Maranataförsamlingen till förbundet. Till hösten ämnade man ta upp frågan om publicerings- och annonseringsprinciper i rörelsetidningar i en bredare sammankomst.

I ett svarsbrev från Kristna Publicistförbundet till Maranata, ges dock en närmare förklaring. Vi citerar: "Att däremot som förbund ta ställning i konflikten mellan Maranata och tidningen Dagen vore att gå utanför vårt kompetensområde."

Vi erinrar oss att Maranata aldrig sökt förmå Kristna Publicistförbundet att ta ställning i någon konflikt, men däremot tagit för givet att man, både som kristna och som publicister opartiskt var redo att ta upp ett konkret pressetiskt problemfall. Och framför allt att man såg det som en av sina främsta uppgifter att träda upp för yttrandefriheten, även minoriteters dito.

Bo M. Högländer

Calle Gustafsson förfasar sig över rubrikerna.

Imsen pryö-elev i statens skola

□ □ □ Arne Imsen i skolbänken eller bakom katedern i en svensk grundskola kan man knappast tänka sig. Speciellt med tanke på uttalanden som: "Skolan vårt sekels i särklass största fiasko" eller "Skolan mentalt sett värre än en knarkarkvar", i färskt minne. Men nu blev det i alla fall så att Imsen hamnade i klassrummet.

Det var Eskilstuna som blev skådeplatsen för denna märkliga händelse. Bakgrunden var just det sistnämnda citatet om skolan som knarkarkvar. Rektorn på Djurgårdsskolan tänkte till och gick ut i massmedia med en in-

bjudan till Imsen att komma på studiebesök. Att motivet till inbjudan var att omvända gästen till en mer "nyanserad" agitator framgick inte av inbjudan men framkom under debatten som avslutade den späckade veckan i Eskilstuna. Att man kapitalt misslyckats med detta förstod man redan på tisdagen som var andra dagen av "pryö-veckan" då Arne Imsen deklarerade att: "Alla mina farhågor om skolan har besannats."

Demokratisk ordning

Det var ett digert schema rektorn lagt upp till

sammans med Arne Imsen som gavs ett visst utrymme att välja och påverka. Samtal med lärarkåren, elevvårdskonferens, klassråd, besök i bespisning och på ett stort urval av lektioner på låg-, och mellan-, och högstadiet där Imsen gavs tillfälle att tala till eleverna och svara på deras många frågor. Allt det och mycket mer i Djurgårdsskolan och den lilla mönsterskolan i Kjula strax utanför Eskilstuna gjorde att veckan flög iväg.

Höjdpunkten skulle ha varit ett avslutande debattsamtal mellan Arne Imsen och hela lärarkåren på torsdagseftermiddagen. I god demokratisk ordning hade man inbjudit den fria pressen som var på plats. Men längre än så sträckte sig inte demokratin under debatten som urartade till ett regelrätt personangrepp på

Arne Imsen och icke närvarande föräldrar inom Maranata. Den debatten kommer att behandlas mer ingående i nästa nummer av Midnattsropet.

Radio Maranatas reporter som också var på plats och spelade in "debatten" i biblioteket blev plötsligt centrum för mötets uppmärksamhet då några uppretade lärare krävde att bandet skulle beslagas. Frågan är väl

om man inte i god demokratisk ordning hade givit sig till att på detta sätt styra informationsflödet om inte en representant för lokalpressen i Eskilstuna sagt ifrån: "Skall ni ta Radio Maranatas band så måste ni också ta mina anteckningar. Här är blocket, varsgoda! Jag tillhör den fria pressen här och jag trorde faktiskt att vi fortfarande var i västerlandet..." □

Peter Ögren

Arne Imsen i skolbänken.

DYNAMIT-EVANGELIUM

Peter Ögren undervisar

Aposteln Paulus brev till församlingen i Rom handlar om evangelium. Här får man reda på vad detta egentligen är och vad det handlar om. Men vi svenskar och västerlänningar från det tjugonde århundradet får se upp. Ordet EVANGELIUM är ofta så anfräkt och infekterat att det fått en helt annan betydelse än det ursprungligen hade. Och de nya betydelserna är så ingrodda i vårt medvetande att vi automatiskt tänker så om evangelium som vi har fått lära oss. Så missar vi helt romarbrevets fantastiska budskap om evangelium.

Då Paulus började sin verksamhet så fanns det egentligen inte så mycket att ta miste på. Det fanns två sätt att se på evangelium representerat av två grupper. Det ena var fienderna till budskapet och det andra var de som tagit emot och upplevt evangelium med alla dess följdverkningar. Ur den senare gruppen skulle det så småningom utkristallisera sig olika grupper som kom att representera olika avarter om evangelium. I det här bibelstudiet skall vi inte gå in närmare på de olika grenarna som växte fram eller hur de kom till. Vi skall nöja oss med att titta närmare på en vers och i ljuset av den granska EN av många avarter av evangelium som är vanlig och mycket dominerande i vår tid.

Sprängkraft

I den 16 versen, första kapitlet läser vi: "Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden, så ock för greken. Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: "Den rättfärdige skall leva av tro."

Varför skriver Paulus att evangelium är kraft? Själva rotordet som används är egentligen samma som för dynamit. I våra dagar vet vi ju att kraft är detsamma som energi. För att driva vårt moderna samhälle, eller att få ett underutvecklat

samhälle på fötter rent ekonomiskt, så behövs det massor av energi. Då man exempelvis skall bygga vägar eller hus där det är bergigt så får man den absolut bästa grunden men det går också åt massor av dynamitenergi. Man måste borra, ladda och spränga. Dynamitenergin har ett enda syfte, nämligen att utlösas för att med sprängkraft ändra på grundförhållanden så att det går att bygga därpå. Då Paulus här skriver om evangelium så använder han inte slumpvis utvalda ord. Här, lika lite som någon annanstans i Guds ord, har det överlämnats åt slumpen eller åt människors viljor att välja uttryckssätt. Varje ord, varje mening kommer direkt från Gud genom människor som MED KRAFT drivs av den helige Ande. "Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud." 2 Petr. 1:21

Allah's makt

Paulus skriver att evangelium är Guds KRAFT.... Inte Guds makt. Eller Guds rätt. Inom islam talar man mycket om den allsmäktige och Allah's MAK. Den sägs bestå i att ingen människa någonsin kan göra någonting utan att det är Guds makt som ligger bakom. Är jag fattig så kommer jag att förbli

fattig om inte Gud förändrar förhållandena. Det är ett slags total fatalism, som sträcker sig så långt att det helt beror på Guds MAK. Om man skall få vara med i paradiset. Gud är mäktig att leda vem han vill in i paradiset och fördöma vem han vill till helvetet. Till och med en syndare kan han genom ett maktbeslut bjuda in i paradiset och naturligtvis med samma verkställande makt ta den rättfärdige och kasta honom i helvetets eld. Där är det inte frågan om frälsning, förvandling, försoning, förlåtelse, upprättelse eller pånyttfödelse utan enbart om makt.

Sådant är inte Guds evangelium, skriver Paulus. Evangelium är inte Guds MAK till frälsning.

Kyrkans "frälsning"

Det är inte heller Guds RÄTT till frälsning såsom evangelium i dess förvanskade form presenteras i statskyrkan och många gånger i frikyrkan. Att islam inte har ett frälsande budskap kan man ju förstå. Och det ger de sig heller inte ut för att ha. De säger sig aldrig erbjuda frälsning. Men i kyrkan påstår man detta i sin presentation av rättfärdiggörelsen genom tron. Där talar man visserligen om frälsning men den består i ett försantförhållande av ett objektivt mirakel. Låter det krångligt? Ja, det är det också. Därför att man presenterar budskapet om räddning som ett rättsligt förlopp där en gudomlig domstol har förklarat fångarna/människorna fria. Att tro på det innebär att hålla det för sant. Så är man alltså fri. Resultatet har blivit att "fångarna" som vant sig vid fängelset (världen) blivit hospitaliserade och håller sig kvar där. Hela tiden är de naturligtvis "frälsta" genom att hålla det för sant att de blivit fria. Så

tar dessa stackare leva kvar i sin inbillningsreligion och skryta med att de fått frihetsbrev med rätt till frihet. Och prästerna hjälper till att hålla dem kvar med tröstens ord om att de egentligen är fria. Guds makt tycks bestå i att med nådamedlens hjälp permanenta detta eländiga tillstånd.

Makt, rätt och kraft

Men är inte evangelium också ett rättsligt befrielseverk? Jo Paulus tar mycket riktigt upp den sidan av evangelium i det tredje kapitlet där han beskriver Guds rättfärdighet som kräver lagens uppfyllelse, ett straff verkställt mot syndarna, och ett befrielseverk som kan fullborda det verk och den plan som han själv en gång i tidernas morgon begynte. Guds rättfärdighet kräver nämligen att han avslutar och fullbordar det han påbörjat. Det förstår vi genom Jesu undervisning om den som vill bygga torn eller draga ut i krig i Lukas evangelium 14:25-35.

Därför kan aldrig evangelium vara begränsat till MAK som trollar och gör mirakel, eller RÄTT som förklarar och deklarerar så att alla måste erkänna att rätt är rätt. Nej Guds verk började i kraft... "Världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud så att det man ser icke har blivit till av något synligt." (Hebr. 11:3). Och det måste fullbordas och avslutas i kraft.

På bårhuset

Evangelium är Guds KRAFT till frälsning... skriver Paulus. Det är mer än makt och rätt. Visserligen innehåller den båda delarna för annars så vore det inte en fullödlig kraft. Varför behövs det en så våldsam kraft då? Vad är det då för hinder som måste sprängas bort? Och vad är det för energi som går åt för

Forts. sid. 17

NYTT HALVÅR!

Prenumerera på Midnattsropet till årets slut för 32:-

Välkommen till

GÄRDSHYTTAN 11-19 juli '81

Maranatafolkets sommarkonferens

- Konferensdeltagare från flera världsdelar • Goda inkvarteringsmöjligheter •
- Plats för tält och husvagnar • Vacker natur och nära till Hargebaden •

Kom med till Gärdshyttan för att fördjupas i det profetiska Ordet i bönen och församlingsgemenskapen. Inbjud vänner och anhöriga att delta i konferensen. Ett rikt barnprogram, passning för de minsta och miljön som är idealisk för bad och camping gör sommarkonferensen på Gärdshyttans gård till familjens speciella konferens.

Gärdshyttan ligger vid riksväg 50 mellan Askersund och Motala.

Fyll i anmälningsblanketten redan i dag!

Anmälningsblankett till sommarkonferensen i Gärdshyttan 1981

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar delta hela tiden
- ☐ Jag deltar följ. datum
- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i husvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

AVSER:

personer

Namn

Adress

Postnr. -postadress

Tel. .../.....

Skicka anmälan till:

Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar Tel. 0583/707 00

SÅSOM DET SKEDDE...

Forts. fr. sid. 7

kom hon att förkroppsliga själva omgivningen. Hon stelnade till en saltstod.

Bibeln talar om sådana som blivit uppslukade av jorden, som är världen. Här läser vi om en som blev förvandlad till en saltstod.

Lättare att stelna än leva?

Det var en fruktansvärd undervisning Jesus kom med. Så avslutade han: "Kom ihåg Lots hustru!" Vad menade Jesus med det? Det var ju Lot som blev räddad!

Det var dock inte Lot utan Lots hustru, Jesus pekade på. Menade då Jesus att de flesta människor är mer lika Lots hustru än Lot? Är det lättare att stelna till än att leva, att stagnera än att gå, att stanna än att fly och att se sig tillbaka än att se framåt?

Detta var Jesu vittnesbörd om dem som mötte väckelsebudskapet, greps av förkunnelsen men hölls tillbaka av omständigheter och förhållanden, av släktingar och anhöriga. Är det naturligare ändå, till sist, att bli kvar på slätten som varnande exempel på olydnad, otro, materialism och ohörsamhet?

Om det är sant, förstår vi varför Jesus var så angelägen om att markera det förhållande som uttrycktes av de två malande personerna vid kvarnen. De såg så lika ut, klädda i ungefär samma kläder och tydligen kämpande för samma ideal. De satt där och malde vid samma kvarn. Plötsligt rycktes den ene upp, och den andre lämnades kvar.

Hade de då inte samma förutsättningar att ryckas upp? Jo, de har samma förutsättningar som Lot och Lots hustru att nå fram. De hade en Abraham bakom sig, en förebedjare vid Faderns sida i höjden, som bad och ropade för dem. De hade sändebud och budbärare, änglar, vittnen

och predikanter, som påminde, uppmanade och riktigt ordentligt skakade om dem med sin förkunnelse.

Hur kunde det då vara möjligt att en rycktes upp men en annan lämnades kvar? Här möter vi Lots hustru i en ny variant och i en ny individ.

Två skall likaså vara ute på marken. En skall ryckas upp, den andre lämnas kvar. Vilket fält är det? Är det vårt arbete, det sjukhus vi arbetar på eller vårt extraknäck, som vi skaffat oss för att bygga upp vår ekonomi, vår välfärd och vår trygghet? Är något av detta vårt Sodom och Gomorra? Hur står det till med vårt hem, våra "mågar", våra barn och våra döttrar? Vi vet det själva — och Herren vet.

Då skall två ligga i samma säng, men bara en skall bli upptagen. De mest intima relationer skall upplösas och skilsmässan förevisas. Familjebanden skall klippas av i ett enda ögonblick. Förhållanden på arbetsplatsen skall förändras. Kolleger och arbetskamrater, som stått bredvid varandra i årtionden och tjänat för sitt uppehälle, skall skiljas åt! En skall ryckas upp och en skall lämnas kvar.

Kom ihåg Lots hustru!

Ge mig rätt!

Så fortsatte Jesus sin förödande undervisning om den yttersta tiden och omtalade att han ville lära lärjungarna att de alltid borde bedja utan att förtrötta. Därvid pekade han på änkan i rakt motsats till skökan. Änkan var den som upplevt sorgen, döden och förlusten av sin försvarare och försörjare. Hon hade förlorat sin trygghet och sin framtida och levde kvar ensam mot övermäktiga fiender. Då ropade hon ut i förtvivlan: "Ge mig rätt!"

Vem skulle kunna ge denna hjälplösa änka rätt i en värld så fylld av orättfärdighet? Det finns ingen. Hon får ropa till dess att rätt blir skipad. Jesus sade att Gud hör sitt förtyckta folks böner. Jesus sade: "Han skall snart skaffa dem rätt."

SEN PÅ FÅGLARNA ...

Forts. fr. sid. 3

jag hela tiden upp något annat än Guds rike. Jag gav mitt liv och min kropp till något som inte ska bestå i evigheten. Som kristna måste vi börja tänka efter. Vad gör vi av vårt liv? Vem ger vi vårt liv till? Får Gud bara fritiden? Det är allvarliga frågor som måste besvaras.

— Jag tror faktiskt Jesus kallar människor idag precis som han gjorde när han gick på jorden. För bibelns budskap har inte förändrats genom århundradena. Det är verkligen aktuellt idag. Vad människorna behöver idag det är att se praktisk kristendom. Inte sken av gudsfruktan.

Nu har alltså Bengt blivit ba-

gare. Och det är han tacksam till Gud för. För han är övertygad om att Gud har en mening med allt som Han låter hända. Fast visst har Bengt en del planer han drömmer om att förverkliga. Och vem vet, vilket blir nästa område som ska intas. Bengt har alltid haft intresse för jordbruk och självhushållning.

— Nog drömmer man om en gård som vi kunde bruka. Det är ju ett av våra ideal som vi vill försöka leva efter, att vara beroende. En gård med djur och mark skulle hjälpa oss en hel del. Och också hjälpa oss att fostra den nya generation på ett annorlunda sätt än samhällets barn. Att lära sej bruka jord och sköta djur hoppas vi blir en verklighet i Pilgrimsskolan. Då ställer jag upp om Gud kallar mej.

De hjälplösa, de fattiga, de beroende och de som våndas och plågas över tiden skall Gud skaffa rätt genom att evakuera dem bort från jorden och lyfta dem hem till sig. Och ändå måste Jesus fråga: "Skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden."

Lots aktiviteter, Lots hustrus rikedom, Lots religiositet, mågarnas lek, deras nöjen och deras underhållning finns det gott om. Men skall väl Människosonen finna tro när han kommer? Möjligen skall han finna vetenskaplig tro eller förnuftsmässig tro. Frågan gäller dock om han skall finna uppenbarelsetro eller skapande tro, på nyttfödande, uppehållande eller slutfräl-sande tro.

Jag har bevarat tron

Hör Paulus' bekännelser ifrån fängelsehålan i Rom: "Jag har fullbordat mitt lopp. Jag har bevarat tron."

Paulus hade förlorat medborgarskap och rättigheter, vänner och allt som man kan gå förlustigt på jorden, ja, t o m förlorat rätten till sitt eget fysiska liv. Döden väntade strax framför honom. Dock sade han: "Jag har bevarat tron."

Bortom våndan, lidandet, nöden och striden finns det en segerfull rest mitt i universum. Dit kommer Herren att kalla hjältarna, som följde honom.

Låt Gud få väcka och förnya oss, så att vi inte är som Lots hustru, som förvandlades till en saltstod.

Men väl var väl det. Hade hon inte förvandlats till en saltstod utan följt med Lot upp till Soar, hade hon förvandlat Soar till ett Sodom i miniatyr. Hon hade byggt ut det som bodde i hennes eget hjärta och fortplantat det sodomitiska livet till sin omgivning. Men Herren satte stopp för det. Hon kom inte in.

sätter stopp för världsligheten, fräckheten, dubbellivet och den falska bekännelsen. Skall vi hem till himlen, min älskade vän, måste vi förlora allt för att vinna Jesus.

VAD HÄNDE VICTOR?

Forts. fr. sid. 5

och personerna som sökt honom på Gamla Bro var svenska poliser.

— Jag sätter ingen tilltro till Victors uppgifter, säger Arne Imsen efter telefonsamtalet. Det var egentligen en fruktansvärd redogörelse om hans nuvarande situation.

— Jag konstaterar att han existerar som biologisk varelse, men om han lever som en hel personlighet vet jag inte. Här har vi att göra med oerhörda krafter i sitt spel med den enskilda människan. Om man lyssnar till samtalet förstår vi att han står under ett intensivt tryck. Men när det gäller hans privata situation skall den inte sammanblandas med hans officiella. Som privatperson vill han vara något annat än den han

måste vara som officiell person.

Frågetecknen om hans försvinnande kvarstår dock. Varför återvände han till Moskva när ambassaden och universitetet först påstod att han avslutat studierna? Hur kunde han så snabbt få visum, när ambassaden påstod att det brukar ta två månader och i Victors fall inte alls skulle gå? Varifrån fick han pengarna till resan? Varför visade de ecuadorianska ambassaderna först total likgiltighet, sedan irritation över efterforskningarna och till sist lämnade helt olika uppgifter om hans vistelseort?

Ja, dessa frågor återstår nu att få besvarade. Kanske kommer svaret vid det tillfälle Arne Imsen sammanträffar med Victor i ett land i Europa så småningom under sommaren, vilket de tidigt på söndagsmorgonen kom överens om till sist.

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- **Radio Maranatas sändningstider**
- **Mötestider**
- **Adresser och telefon**
- **Övrig verksamhet**

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30-8.45 • Tors 8.30-9.45, 20.30-21.00 • Fred 20.30-21.00 • Lörd 22.30-23.00 • Sönd 23.30-24.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08-23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00-24.00 • Tisd 14.00-15.00 • Lörd 20.30-21.30

Postadress: Box 181, 175 23 Järfälla

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 57 16 20 - 4

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Pilgrimsboden** second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsgatan 108, 161 57 Bromma, Telefon: 08 - 37 00 38

PILGRIMSHEN
i Stockholms city
5 min från Centralen

BO BRA * ÄT GOTT
i lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol och drogfritt

Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna

Telefon: 016 - 258 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00 - 21.00, Tisd o. torsd 9.00 - 10.00

Telefon: 016 - 25 840 Postgiro: 88 88 56 - 2

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna
Telefon: 016 - 13 31 25

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50-2

Radio Maranata, KUMLA, 94,3 MHz: Månd, onsd o. fred 20.30 - 21.30 • Repriser: Tisd, tors o. lörd 10.00 - 11.00

Postadress: Box 4, 692 01 KUMLA

Telefon: 019 - 700 25

Nytt & Begagnat, Trädgårdsgatan 1, KUMLA

Telefon: 019 - 703 25

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Varmt välkommen till

Tältmöten och Pingstkongress

i TÄLTET vid SVAMPEN,
Örebro

27 maj — 8 juni '81

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, Husqvarna

Telefon: 036 - 11 19 95

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15 - 20.15, Tisd 19.00 - 20.00, Onsd, tors o. fred 20.30 - 21.30, Lörd 19.00 - 20.00, Sönd 20.30 - 21.30

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 1, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

Enkelrum 85 - 90:
Dubbelrum 120 - 130:

Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 11 19 95, 11 19 96

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte

Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg

Telefon: 031 - 53 72 76

Pilgrimen, bokcafé, second-hand affär, Kyrkogatan 30 (öppet 9.30 - 18.00)

**STÖD
RADIOMISSIONEN**
Pg. 49 14 21 - 4

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00

Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö

Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö

Postgiro: 58 32 01 - 9

Telefon: 040 - 655 00

Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd - fred 10.00 - 11.00, Månd - tors 19.30 - 20.30, Lörd o. sönd 19.30 - 20.30

Telefon: 040 - 655 55

Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Broshopen, Bispotalagatan 2, MOTALA

Telefon: 0141 - 579 35

Planera för

Sommar - konferensen på Gärdshyttans Gård

— 13 km söder om Askersund —

11 - 19 juli 1981

För ytterligare information ring
Gärdshyttans Gård, Hammar
Tel. 0583-707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

**Följ väckelsearbetet
i Norge - LÄS
PILGRIMEN**

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C,
Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

Blod och eld

Blod och Eld. Det är förståeligt om den nyktre men oinformerade människan, som möter de här orden, mer associerar dem på religionskriget i Belfast än på en spritt ny flagga, som inte ens vinden tycks ha något intresse av.

Där hänger den i alla fall, utanför ett järnvägshotells släta fasad med det dramatiska och krigiska uppropet på sitt tyg. Ett stridsrop som verkar vara riktat till den glade pensionären, vars själskonflikter består i valet mellan kårmetet och allsången i TV:s "Nygammalt". Bullret och slamret från en armé, som rensade upp London-slummens värsta pubar och gator och på konfliktkurs mot etablissemanget möttes av stenskurar och lynchmobb, verkar mer än hundra år avlägset, när gitarrsyst-rarnas D-ackord med darr tonar ut från det öppna fönstret. Den som trots det ytliga engagemanget i harmlösa friluftsmöten, i motsats till dramatiken i en IRA-mans hungerstrejk mot döden, önskar kunskap om de här ordens och stridsropets ursprung, får lov att vända sig till bibelns förhånade och gulnade sidor.

Text:
Thorbjörn Helmner

På dess första blad i bibelns första kapitel finner vi att Gud skapar. Skapar en jord. Skapar växter och djur. Skapar människor. Det han skapar finner han "mycket gott". Men människan faller ifrån sin höga position i Guds skapelse, från ett liv i umgängelse med Gud, till ett existerande bortvänt från Gud.

Det Gud skapat för att människan skulle glädjas i och lovsjunga Gud för, börjar hon nu förstöra, skövla, vanvårda och utsuga. Inspirerad av Satan, Guds ärkefiende, som inte kan skapa utan endast förskapa, går hon allt längre på syndens och förintelsens väg.

"Ingen rättfärdig finnes, ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. Nej, alla hava de avvikit, allesammans hava de blivit odugliga ingen finnes som gör vad gott är", utropar den förtvivlade psalmisten. Guds dom är ofrånkomlig. Den rena skapelsen som blivit så sjuk, ja som en frätande cancersvulst, måste renas genom eld. "...men de himlar och jord som nu finns, de har i kraft av samma ord blivit sparade åt eld och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skall förgås" (1 Petr).

Trots att Gud i sin nåd sökt människosläktet för att få människorna att vända om till sig, har de fortsatt att gå. Profeten Elia rop på berget Karmel ljuder genom historien: "Den som är Gud i Israel, han svare med eld".

Folket vände då som förr sig till en avgud för att nedkalla himmelens eld medan Elia anropade Gud. Det var Elia Gud som svarade med eld och uppbrände det offer av slaktade djur som Elia lagt fram på sitt altare. Ett

blodsoffer från Elia och eld från himmelens Gud. Ett bevis och ett förbund som var för svagt och inte höll efter som det var människan som var den ena parten.

Men vad är det då Gud gör? O, du ofattbara nåd. Han sänder sin egen son Jesus Kristus till jorden. Guds son blir människa — sann människa. Han blir gjord till synd, ger sitt eget liv till offer för människans synd på korset på Golgata. Ger sitt blod som försoningsmedel mellan Gud och människa. Den som tror och tar emot detta nådens evangelium, detta glädjens budskap, får syndernas förlåtelse i hans blod, en ny födelse, en ny natur — delaktig av gudomlig natur, för att räddas undan domens dag när elementen skall upplösas i hetta genom eld.

Fastän detta skall ske ger han tid och nåd så länge någon ännu kan bli frälst — räddad.

Men vad är det då Jesus undervisar om? "Jag har kommit för att tända en eld på jorden", säger han till lärjungarna.

Kristna brandkärer har alltid arbetat effektivt och uppfinningsrikt med vatten och sprinklersystem, när andliga pyromaner har antänt små eldshärdar. Pyromaner som själva varit antända av den brinnande hänförelsens eld och förmedlat den genom besmittande frälsningsglädje. En eld som inte antänder varken kyrkor, altarringar, prästskrudar eller uniformer. En eld som istället antänder hjärtan som är villiga att lyssna, lärjungar som vill ge sina liv som ett "levande, heligt och Gud välbehagligt offer". Den andliga tempeltjänsten på stridens altare. En eld som ger kraft i vardagen till att bli vittne — martyr. En eld som skapar konflikter och drar upp gränser. Gränser mellan Guds rike och världen. En eld som ger upphov till strider inom släkt, mellan familjemedlemmar, gentemot kulturliv och namnreligiositet. En eld som skapar eldsvitnen som "utanför lägret", utanför kulturen, utanför samhällsengagemanget, förkunnar rättfärdighet, salt i förruttnelsen och ljus i vildmarken. En eld som gör mottagaren sann och naturlig. En eld som tinar kalla lovsånger, frusna böner och smider skarpa anfallsvapen mot förvärldsligade och "kristna humanistiska ideal". En eld som t o m antänder törnbuskar, taggiga och kala.

På pingstdagen skedde det, till den helgfirande stadsbefolkningens stora häpnad, i Jerusalem för snart två tusen år sedan.

En liten grupp människor, olärda män ur folket, som hållit sig gömda i rädsla för de religiösa prästernas hat blev anledningen till uppståndelsen. "Då kom plötsligt från himmelen ett dån... Och tungor av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var och en av dem.... och de blevo alla uppfyllda av helig Ande..." (Apg. 2).

Golgata och Pingst. Blod och Eld. Det kan bli upplevelse om du låter dig uppfyllas av hans blodsköpta uppståndelseliv och av hans helige Andes eld till evigt liv och med brinnande hjärta. Bara tro och det skall ske.